

Nikodykrál

James Abbott

Nikdykrál

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

James Abbott

Nikdykrál – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NIKDYKRÁL

James Abbott

TALPRESS

Copyright © James Abbott, 2017
Translation © Martin M. Boček, 2018

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-719-7685-1 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7699-8 e-kniha

Pro Tobias

Poděkování

Privést na světlo světa knihu je vždycky týmová práce a tahle nebyla výjimkou. Proto bych chtěl poděkovat Julii Crispové za neutuchající důvěru, kterou ve mě celé roky měla; a taky za to, že díky ní je celý knižní průmysl mnohem zábavnějším místem. Dík patří i Johnu Jarroldovi za to, že byl mým průvodcem uplynulou dekádou mojí spisovatelské kariéry. Mohu zodpovědně prohlásit, že bez těchtole dvou lidí bych nedokázal tak úspěšně trápit čtenářskou obec. A pak je tu samozřejmě moje žena, která trpělivě snášela fakt, že jsem nespočet večerů strávil zíráním do laptopu.

ÚVOD

126. rok Devátého věku

Oblečte se jako zvířata. Chovejte se jako zvířata. U *bohynina bromu*, napadlo Jorunda, *dokonce i* mluvte *jako zvířata*. Ohněm proti ohni. Barbarstvím proti barbarům.

Tak alespoň zněly pokyny, které jim přinesl jeden z posluš krále Cedia. Chovejte se jako barbaři a vydržte to, dokud nedorazí královský legion, aby v pohraničí nastolil mír a pořádek.

Jorunda jmenovali velitelem městské stráže před necelými třemi měsíci a mladík dobře věděl, že má svým nadřízeným hodně co dokazovat. Právě proto nehodlal nijak polemizovat s přímým rozkazem krále Cedia Moudrého, i když mu navrhovaná taktika nijak zvlášť moudrá nepřipadala.

A tak si spolu se svými muži nabarvil tvář na modro a pustil se do práce. Všechny obyvatele města, kteří byli moc mladí nebo naopak staří, než aby mu v případné bitvě k něčemu byli, nechal odvést do pochybného bezpečí blízkých jeskyní. Spolu s nimi odešla i jeho těhotná manželka Carmissa. Ti, kteří zůstali, se připravovali k boji. Neměli na vybranou, pokud chtěli ochránit svoje domovy a své blízké – a to oni chtěli.

Pak z celého města odstranili všechny klanové znaky a nahradili je hrubými zvířecími totemy. Všechno tohle bylo nezbytné, protože ze severu se na Micenské pláně valil temný

příliv barbarských kmenů a jejich armády pochodovaly stravi-
monským pohraničím, což králi – a ještě víc místním obyvatelům – dělalo nemalé starosti. Kdyby se kmeny spojily, města a pevnosti za Baradijskými vodopády by proti nim neměly nejmenší šanci.

Výsledkem bylo, že Cedius poslal do pohraničních provincií zmíněný rozkaz požadující, aby se jejich obyvatelé převlékli za divochy a aby předstírali, že jejich města patří některému z barbarských kmenů. Doufal, že nepřátelští velitelé je pak budou považovat za jedny za svých a nechají je bez povšimnutí. Že je minou a potáhnou dál na jih, za vidinou bohaté kořisti. Jorundovi to spíš než jako promyšlený plán připadalo jako zbožné přání, ani on ale nemohl popřít, že to fungovalo. Jednou. Předě dvěma dekádami.

Jenže ať se mu to líbilo nebo ne, byl voják a rozkazům se protivit nesměl. Mohl jen doufat a modlit se, aby to zabralo i tentokrát. Aby tenhle šílený nápad měšťanům, za které byl zodpovědný, umožnil přežít ve zdraví celou tu dobu, než dorazí jejich zachránci v podobě Cediova Prvního legionu, v jehož čele pochodovali nejlepší válečníci celého království – Sluneční kohorta. Už jen při pomýšlení na ně se Jorundovi rozbušilo srdce. Byli to legendami ověřenými muži a on je uvidí na vlastní oči, až budou kráčet ulicemi jeho města. V duchu si vybavil jména těch největších z nich: Xavir. Dimarius. Faylos... Nebo třeba Gatrok.

Přinutil se raději soustředit na aktuální věci. Hodil si přes ramena velkou kožešinu, popadl svoji sekeru a vyšel z domu do ledového vzduchu. Ocítl se na vrcholu dřevěného schodiště, které vedlo dolů na širokou ulici plnou lidí. Hučení davu ale nebylo skoro slyšet přes řev nedalekých Baradijských vodopádů, jejichž pronikavé aroma jasně cítil i přes tu páchnoucí barvu, kterou si napatlal na obličej.

Když se objevil, zvedly se k němu oči víc než tisícovky divoce vyhlížejících měšťanů-válečníků. Šum hlasů prakticky okamžitě umlkl.

Aniž by si to Jorund uvědomil, na rtech se mu objevil vlčí úsměv. *Tak jdeme na to.* „Koukejte mi předvést pořádněj kravál, vy zasraný dámičky! Máme přece bejt divocí barbaři, tak se podle toho koukejte chovat!“

A obyvatelé Baradijských vodopádů mu odpověděli příšerným, děsivým řevem.

Stovky měšťanů usilovně předstírajících, že jsou něco, čím nikdy nebyly, pochodovaly lesem za Baradijskými vodopády. Obyvatelé sousedního města, kterým byla Belgroisa ležící nějaké dvě míle směrem na východ, byli někde poblíž. Údajně jich bylo dobře dvakrát tolik, co Jorundových lidí. Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo, protože bez ohledu na čísla je čekala úplně stejně dlouhá, stejně mrazivá noc. A pokud budou mít štěstí, možná se dokonce dožijí i východu slunce...

Po zemi se převalovaly chomáče modré mlhy a ve světle ubývajícího měsíce vypadaly jako něco, co nepochází z tohoto světa. Muži i ženy, staří i mladí, všichni byli obalení blátem, pomalovaní barvami a zabalení v kožešinách. V panujícím šeru vypadali spíš jako zástup duchů než živé bytosti. Jorund zavrtěl hlavou. Kdyby nevěděl, co jsou doopravdy zač, lehce by se zmýlil. A to většinu z nich znal osobně.

Už před nějakou dobou poslal zvědy, aby zjistili, kudy povedou severané svůj útok. Muži měli jasné rozkazy nic neriskovat a ohlásit mu, kdyby narazili na sebemenší problém nebo stopu po nepříteli. Zatím se ale nevrátili.

Jak čas plynul, zpočátku svižný postup se zpomaloval a nakonec se lidé nočním lesem spíš ustrašeně vlekli, než že by jím

pochodovali. Jorund měl nervy napjaté k prasknutí. Sledoval, jak mu v mrazivém vzduchu stoupají od úst obláčky páry, a přemýšlel. Něco bylo špatně. Nebyl si jistý, co ho k té myšlence vedlo, ale věřil svým instinktům. Zvědové se pořád ještě neohlásili, a to se mu z nějakého důvodu nelíbilo.

V dálce táhle zavyl vlk.

Jorund se při tom zvuku otrásl, ale pak se zarazil. *Vlci se takhle daleko na západ přece nepouštějí*, napadlo ho.

Nočním lesem se najednou rozlehlo temné dunění, připomínající zvuk vzdáleného hromu. Obyvatelé Baradijských vodopádů se rychle semkli do neumělých formací a začali bušit meči do štítů a do svých brnění, přesně, jak měli přikázáno. Stejně, jako to dělávali jejich barbarští nepřátelé. Přesně tak, jak přikázal král. Snažili se předstírat, že patří k severským hordám, a doufali, že je nájezdníci budou považovat za svoje spolubojovníky a nechají je na pokoji. Šance na úspěch byly mizivé, ale pořád lepší, než kdyby se jim zkusili postavit v boji.

Jorund se divoce rozhlížel potměným lesem, zadržoval dech a modlil se, aby to vyšlo. Aby si je blížící se divoši skutečně spletli s barbarskou hordou. Pak z dálky zaslechl něčí výkřik a srdce se mu divoce rozbušilo.

„Jezdci!“ zařval najednou kdosi z temnoty.

„To jsou královští vojáci!“

„Sluneční kohorta!“

Bohyně budiž pochválena, blesklo Jorundovi hlavou. Kdyby přece jen došlo k boji, měli tu spojení. A ne jen tak ledažaké.

Najednou se nocí rozezněly nelidské výkřiky. Napřed pár, ale pak víc a víc loučí, které v rukách drželi lidé ve vzdálenějších jednotkách, padalo k zemi a zhasínalo.

Takže jejich přestrojení barbary přece jen neoklamalo. Jorund křikem hnal své muže do útoku a divoce se prodíral neviditelným ostružiním vpřed. Konečně se dostali až na kraj

paseky, mdle osvětlené srpkem měsíce. Nikdo tam ale nebyl. Přinejmenším nikdo živý. Zato zem byla posetá hromadami mrtvol. Mrtvol měšťanů, kteří před pár hodinami vyšli z Baradijských vodopádů.

Kdo je kurva zmasakroval? Kde sakra jsou? Tohle přece barbari nedělají. Nepřepadávají ze zálohy. To je na ně moc sofistikovaný a složitý, než aby to zvládli. Pak si Jorund všiml ještě něčeho. Ta zranění, která na sobě měli jeho lidé. Něco na nich bylo špatně. Byla... Byla příliš čistá. Jako od profesionálů.

„Někoho vidím!“ zařval najednou kdosi. „Tam vzadu, na druhý straně paseky –“

„Tak pohyb, dělejte! Jdeme!“ zařval Jorund.

V panujícím šeru zahlédl stíny několika mužů seskakujících ze sedel. Bylo jich celkem šest. Překvapeně se zamračil. *Odkdy kurva jezděj barbari na koních?* Na přemýšlení o tom, kdo jsou tihle noví válečníci nebo co tady dělají, ale už neměl čas. Šestice se vrhla na měšťany jako smečka démonů a probíjela se jejich řadami způsobem, který spíš než boj připomínal jatka. Nocí se nesl křik a vzduch se naplnil pachem krve a smrti. Jorund se vrhl vpřed, aby bránil svoje lidi, ale když stanul tváří v tvář útočníkům, vyděšeně se zarazil. Na černých zbrojích totiž měli symbol zubaté věže, nad kterou vychází slunce. Znak Sluneční kohorty.

To přece není možné...

„Dost!“ zařval z plných plic. „My jsme ze Stravimonu! Patříme k vám!“

Ale jeho hlas zanikl v řinčení zbraní a nářku umírajících.

Meče se míhaly vzduchem a oddělovaly končetiny a hlavy od těl. Během pár minut zemřely stovky lidí. Zmasakrovalo je šest mužů. Šest válečníků. Šest žijících legend.

Jorund padl na kolena. Meč mu vypadl ze ztuhlých prstů, ale na tom nezáleželo. Proti těmhle válečníkům by mu stejně

k ničemu nebyl. Místo toho ze sebe začal strhávat kožešiny, pod kterými měl prosté kožené brnění, jaké nosili řadoví vojáci královských legionů. Šestice zatím dokončila svoji práci a teď ho ostražitě sledovala.

„Jsem Stravimonec!“ zařval na ně. Pak se zoufale rozhlédl po tělech, ležících v nočním šeru a mlze všude kolem něj. „My všichni jsme Stravimonci...“

Jeden z nich, urostlý dlouhán, který se ještě před chvílí oháněl dvěma obrovskými zahnutými meči, si hodil svoje zbraň na ramena a zamračeně zamířil k Jorundovi. Byl to Xavir, velitel Sluneční kohorty. Mrtvol, které cestou překračoval, jako by si vůbec nevšiml. Jeho tvář byla celá postříkaná krví, která se v měsíčním světle odporně leskla.

„Mluv, chlape! Co jste zač?“

„Jsme Stravimonci. My všichni, všichni do jednoho. Nejsme seveřani. Nejsme barbari.“ Bezmocně ukázal na poházená těla. „Tohle všechno jsou měšťani od Baradijských vodopádů.“

Dlouhán se zamračil ještě víc a obrátil se k jednomu ze svých společníků. „Dimarie?“

Oslovený měl slámové vlasy a teď se zmateně rozhlížel kolem. „Tak proč jste sakra byli oblečení jako barbari, člověče?“

„Královskéj rozkaz,“ pokrčil Jorund odevzdaně rameny.

Dimarius nevěřícně zakroutil hlavou a s hrůzou se rozhlédl po tělech, ležících všude kolem.

Pak se podíval zpátky na Jorunda. V očích měl vztek smíšený s hrůzou. „Co jsme to udělali? Co jsme to sakra udělali?“ procedil skrz zaťaté zuby.

Nikdo mu ale neodpověděl. Nikdo mu nedokázal odpovědět. Pak se nocí rozlehl srdceryvný nářek. Zdálo se, že pár lidí ten masakr přece jen přežilo. Moc jich ale nebylo.

Devátý věk
rok 131

Pekelná brána

„Když budete mít štěstí, tak tady chcípnete. A když budete mít smůlu, budete tady žít.“

Nádvořím se prohnal osamělý poryv větru, který s sebou z hor přinesl sněhové vločky. Zaručeně to udělal jen proto, aby je mohl vmést Landrilovi přímo do obličeje. Skoro to vypadalo, jako by se proti němu spiklo všechno na světě včetně počasí a ze všech sil se mu snažilo ještě víc znepríjemnit jeho už tak dost mizernou situaci.

Nejen že mu bylo zima. Nejen že jeho situace stála po všech stránkách za hovno. Navíc ještě si místní strážníci na vězních evidentně vylívali svoje mindráky a zvrácené choutky. Pokřikovali na ně sprosté urážky, plivali po nich, a občas došlo i na horší věci. Landril pokaždé uvažoval, co to je asi za lidi, že v ubližování bezmocným bližním nalézají takové perverzní potěšení. Vzato kolem a kolem, byli s tím spíš trapní než co jiného, ale vzhledem k okolnostem i to bohatě stačilo, aby se všichni nově příchozí cítili ještě mnohem hůř než před chvílí. Ostatně, na místě jako tohle se takové pocity daly očekávat.

„Hejbněte kostrou, vy *vořeši*,“ vyštěkl na ně náhle jeden ze strážných a pro zdůraznění svých slov začal špičkou kopí šfouchat do zad několika vězňů, kteří podle jeho názoru nepostupovali dost rychle. „Vaše matky určitě musely šoustat snad

s prasatama, že se jim narodily takový zkurvený podsvinčata jako vy.“

Postarší muž s notně prořídlymi vlasy, který šel v zástupu přímo před Landrilem, bolestivě zamrkal, když se mu vojákovy kopí zarylo do žeber. Pak se otočil a vzpurně si odplivl na zem, přímo pod nohy svého mučitele.

Idiot. Jenže to je přesně to, na co tihle chlapi čekali. Na takovýhohle idiota.

Čekali na nějakou reakci. Na výmluvu. Na příležitost změnit svoji trapnou hru v něco děsivějšího. A hlavně krvavějšího.

Strážní se na toho hlupáka okamžitě vrhli a srazili ho na zem. Landril se musel násilím ovládnout, aby překonal svoji instinktivní reakci a nevrhl se mu na pomoc. Ostatní vězni takové problémy zjevně neměli. Prostě se zastavili a netečně sledovali celé představení. Na místech jako tohle platilo jediné pravidlo: každý sám za sebe. To byl jediný způsob, jak se dožít zítřka.

Strážní nešťastníkovi vrazili pár pořádných facek, pak mu sundali okovy a odvěkli ho na opačný konec nádvoří, kde ho hodili do nafoukané hromady oslnivě se lesknoucího sněhu. Nijak nespěchali, naopak. Celé to krvavé představení si užívali. Navíc nesloužilo jen k jejich pobavení, ale i jako varování pro všechny přihlížející.

Landril zarputile zabodával pohled do kamenů u svých nohou, ale koutkem oka stejně viděl, co se dělo dál. Čtyři vojáci obstoupili krčícího se muže a začali do něj kopat. A pořád dál a dál. Když je to konečně přestalo bavit, jeden z nich se pořádně rozpráhl a těžkou botou nabral krčícího se vězně přímo do obličeje. Mužův krk se ohnul v nepřerozeném úhlu dozadu a všude kolem se rozletěly kapičky krve a zuby. Strážní se začali smát a přátelsky se poplácávali po zádech, zatímco jejich oběť se pomalu sesula k zemi, kde zůstala nehybně ležet. Vojáci

si těla nijak nevšímali a nechali ho tam ležet. Landril si ani nebyl jistý, jestli je ten nešťastník mrtvý, nebo ne. Jen na něj zíral, neschopný odtrhnout oči. Skončí takhle i on sám? Rychle přelétl pátravým pohledem svoje okolí. Pozoroval, hodnotil. Vysoké zdi postavené ze žulových kvádrů. Série bran a průchodů spojujících několik oddělených nádvoří.

Přikývl. To dávalo smysl. Tahle opatření měla sloužit k zastavení případné vězeňské vzpoury. Měla zabránit tomu, aby se někdo dostal ven. *Udělal jsem správnou věc?* přemýšlel už po bohyně ví kolikáté.

„Vítejte v Pekelný bráně,“ zašklebil se jeden ze strážných pobaveně na postávající vězně a pak jim rázně pokynul, aby šli dál.

Dívej se do země. Vyhýbej se očnímu kontaktu.

Pekelná brána. Výstižné jméno pro tohle místo. Rozhodně lepší než jeho oficiální označení – Pevnost třicet šest. Její šedé, až nesmyslně pevné zdi se tyčily na třetím nejvyšším vrcholu Silkspirských hor, dobře dva tisíce stop nad dávno opuštěnou obchodní stezkou spojující Stravimon s královstvími na východě. Byli tak daleko od domova a pohodlí hlavního města Straviru, jak to jen bylo možné. Na tohle místo posílala královská spravedlnost jen ty nejzatvrzelejší, nejnebezpečnější zločince. Muže příliš vzpurné a nebezpečné, než aby je šlo zavřít do běžného vězení a mezi normální zločince – ale současně byli příliš důležití nebo užiteční, než aby je bylo možné prostě popravit. Podstatné bylo, že to fungovalo. Z tohoto místa ještě nikdy nikdo neutekl.

Za to ale mohlo spíš umístění téhle pevnosti než kvalita její ostrahy. Řídký vzduch a teploty pohybující se většinu roku pod bodem mrazu dělaly svoje. Okolní krajina byla skalnatá a plná zrádných stezek, kroutících se mezi zakrslými stromky a nad hlubokými stržemi. A jako by to samo o sobě nestačilo,

tak dole pod horou byla země patřící Sesterstvu. Čarodějnicím.

Landril přešel hodnotícím pohledem patnáct stravimonských vojáků oblečených do karmínových uniforem a s bronzovými helmami na hlavách, kteří doprovázeli vězně. V Bráně byly další čtyři tucty jim podobných, touhle dobou nejspíš namačkaných kolem ohnišť a proklínajících svůj osud, který je zavál do téhle prdele světa. Mezi strážnými a jejich svěřenci tu sice panovaly jisté nepřehlédnutelné rozdíly, ale jedno měli společné: ve výsledku tu byli uvěznění všichni.

Postupně prošli celou Pekelnou bránou, až skončili na posledním nádvoří. Páchlo po výkalech a nemytých tělech a Landril měl co dělat, aby se nepozvracel. Přece jen ze svého působení v palácích a královských městech byl zvyklý spíš na vzdušné pokoje a luxusní voňavky než na tohle.

Pak se nádvořím rozlehlo burácivé troubení rohu a obří vnitřní brána se začala pomalu otevírat. Landril se ještě naposledy ohlédl přes rameno, ale pak ho masa těl natlačila dovnitř do pekla.

Bohyně, smiluj se. Jestli ten hlupák stihl za těch pět let tady dole umřít, jsem definitivně v háji...

Stačilo tu něco utrousit, tam vrhnout správný pohled nebo udělat vhodné gesto. Informace se tu šířily rychle. Během pár hodin od svého uvěznění už Landril našel padesátiletého muže, který byl ochotný mu pomoci výměnou za trochu bylin, které do vězení šikovně propašoval.

Ten člověk se jmenoval Krund, měl dlouhé šedé vlasy a rozčuchaný plnovous a byl jedním ze tří vězňů, se kterými Landril sdílel celu. Na sobě měl totéž co všichni tady – hrubou šedou halenu pod kolena, která škrábala jako hejno krys.

„Já to pořád nechápu,“ hrál Landril poctivě svoji roli ne-zkušeného nováčka.

„Co zase nechápeš?“ povzdechl si Krund.

„Proč nás prostě nepopravili, když se nás chtějí tak moc zbavit? Kdyby nic jiného, vyšlo by to přece korunu levněji.“

„To protože každéj vodsouzenej dostane to, co si zaslouží, jasnačka?“ zabručel Krund. „Zlodějovi useknou ruku v zápěstí, ne? A vrahovi zase hlavu. No a nás, nás zavřou sem. Pro někoho z pánů máme cenu nebo tak něco, tak nás ušetřili smrti a místo toho nás šoupli do té nejzapadlejší díry, jaká se dá ve Stravimonu najít.“

„To jsou tady nějací známí lidé? Třeba někdo, kdo býval velké zvíře u královského dvora a tak?“

Krund na něj vychytrale mrkl. „Jak to mám kurva vědět? Tady jsme jen postradatelný nuly, jeden jako druhej.“

Landril měl co dělat, aby skryl zklamání. Bylo zřejmé, že mu nezbude než svůj úkol splnit tou těžší cestou. Což znamenalo osobně zkontrolovat obličej každého jednoho vězně tady dole. Za daných okolností to ale byla jediná možnost, jak najít svého muže. Jak najít hrdinu od Dvanácti údolí a z Pláně utrpení a vlastně z každého tažení, jaké se jen za vlády starého Cedia odehrálo.

„Za cos tady vlastně skončil ty?“ zeptal se najednou Krund se špatně předstíraným nezájmem. „Nemáš žádnéj přízvuk a nevypadáš jako chlápek, co je dobrej s mečem.“

Informace představují moc a Landril to věděl lépe než kdo jiný. Tak se jen záhadně usmál a pak vyhýbavě pokrčil rameny. „Jsem tu kvůli jistým, řekněme, *politickým* záležitostem.“

Krund se zasmál a část napětí z jeho tváře jako by vyprchala. Pořád ale vypadal, že víc než nově příchozí společník ho zajímají byliny, co od něj dostal.

„No a co ty? Za co tady sedíš ty, Krunde?“

„Hele, kdysi jsem byl advokát, víme? Dělal jsem pro jednoho stravirskýho vévodu. No a tak nějak se stalo, že jsem se trošičku zamíchal do věcí, do kterých je lepší se nemíchat, no. Život dokáže bejt pěkná svině, ale nebudeme se na něj proto přece hned zlobit, ne? Smířil jsem se se svým osudem. A navíc jsem pořád ještě naživu, tak co si přát víc? Ale teď, cizinče, teď už jsem z toho všeho žvanění nějak unavenej. Myslím, že si trochu odpočinu. Ve společnosti toho dárečku, cos mi věnoval, jestli si rozumíme.“

Landril přikývl a nechal ho o samotě v rohu cely. Pokud šlo o Krunda, byl spokojený. Věděl, že si v něm zajistil užitečného informátora. Usadil se a sledoval, jak přišli strážníci, aby jejich celu zamkli. Cvaknutí klíče v něm zanechalo podivný pocit definitivnosti. O chvíli později se ozvalo temné zadunění, a pak další a další a další. To stráže s bouchnutím zavíraly dveře do jednotlivých cel.

Nakonec Landril potřásl hlavou, aby se zbavil chmurných myšlenek, a rozhlédl se po místnosti, která se měla stát jeho přechodným domovem. Ve slabém světle toho moc vidět nebylo. Kamenná lůžka se špinavými pokrývkami. Slyšel, že ty deky jsou darem milosrdných bratrů z nedalekého kláštera. Mohl jen doufat, že minimálně prozatím nejsou zblešené. Jinak byla cela prakticky prázdná – dál nabízela už jen vlhké zdi počmárané od předchozích vězňů, kbelík, kam jste si mohli jít ulevit, a pak společnost tří sklíčených mužů, kteří už ztratili všechnu naději.

Tak takhle skončím. Landril Devallios, královský špicmistr, co umřel vedle kýblu chcanek.

Raději se rozhodl soustředit na úkol, který ho čekal. A hned ráno začne hledat toho jediného člověka, který ho z téhle díry může dostat. Najde ho a předá mu zprávu, kterou pro něj má. Pokud to, co o svém cíli věděl z dřívějšíka, byla pořád ještě byt

jen zpolovice pravda, během pár dalších dní budou z téhle díry venku. A pokud se za těch pět let něco změnilo... stráví zbytek svého života zavřený v téhle smradlavé díře. Vzato kolem a kolem, raději být mrtvý než žít takhle.

Dokonce i pro někoho jako Landril, pro člověka zvyklého realizovat skutečně dlouhodobé plány, bylo to čekání skoro nesnesitelné. Mohly za to podmínky, které v Pekelné bráně panovaly. Nedaly se ani vzdáleně srovnat s čímkoli, čemu špicmistr ve svojí pestré minulosti musel čelit. A co hůř, pořád ještě se mu nepodařilo najít jeho cíl. A čas zatím plynul.

Jeho život se změnil v sérii nekonečných drobných neštěstí: bolavá záda, otláčená z kamenné postele. Vlezlá zima. Nepoživatelné sračky, které jim strážní nosili místo jídla. Byl stále zoufalejší a jeho pátrání se tak stávalo troufalejší a troufalejší. Vězni se setkávali jen jednou denně, což byla Landrilova jediná a navíc prokletě krátká šance, kdy mohl pátrat po svém cíli. Problém byl v tom, že všichni vězni vypadali jeden jako druhý. Všichni neoholení, neupravení, zachmuření. Takže mu nezbylo než se zaměřit na jiné věci než na obličej. Po dlouhých úvahách se rozhodl pro stavbu těla. Někteří muži byli vyhublí na kost, zatímco jiní zůstali navzdory příšerným podmínkám pořád svalnatí.

Otázkou bylo, do které kategorie bude patřit jeho cíl. Bude pořád ještě tak silný jako dřív? Asi ne, na to tu byl zavřený už příliš dlouho. Svalovou hmotu sice ztratit mohl, ale svoji výšku ne. Stejně tak jeho široká ramena se sice mohla ohnout, ale ne zmenšit.

A tak se Landril každý den procházel mezi svými spoluvězni a snažil se, aby jeho pátrání nebylo příliš nápadné. Zvědavost byla tady dole obvykle smrtelná. Občas se zkoušel ptát Krun-

da, ale bylo to zbytečné. O tom, jak to tady chodí, věděl dost, to ano. Ale o jednotlivé vězně se nijak nezajímal. Proč by měl? Nebylo zvykem mluvit tu o své minulosti. Navíc v Pekelné bráně na ní beztak nezáleželo. Byli tu od ní odstřiženi stejně spolehlivě jako od vnějšího světa.

A tak špicmistr pozorně poslouchal cizí rozhovory, sbíral informace a budoval si svoji vlastní síť špehů, kteří pro něj pracovali. Ironické na tom všem bylo, že vězeňská společnost fungovala prakticky stejně jako královský dvůr. Za drogy, které sem propašoval, si koupil věrnost a přátelství lidí, které využíval. Vlastně po logistické stránce celé jeho pátrání probíhalo přesně stejně, jako když před rokem řešil tajemné vraždy u stravimonského Dvora vzdechů.

Problém byl, že hlášení, která dostával, mu neříkala nic, co by neviděl sám: všichni místní byli zachmuření, špinaví chlapi, nudící se k smrti a připravení při sebemenší zámince vybuchnout.

Zajímavější bylo, co se dozvěděl o místní hierarchii. Fungovaly tu různé gangy, což Landrilovi přišlo úsměvné. Skoro jako by tihle tvrdí, životem protřelí chlapi snad ani nechtěli existovat bez nějaké pevně dané struktury a hierarchie, která by jim nabídla alespoň zdání stability a bezpečnosti. Od svých informátorů věděl o třech „organizacích“, které tady dole pracovaly: byli tu lidé Pekelného krále, pak Krvouni a konečně Spoutaní. Tyhle gangy si mezi sebe rozdělily vězně a na své členy dohlížely a staraly se o ně, byť každý po svém.

Landril nakonec dospěl k závěru, že jestli má svůj cíl vůbec najít, jeho jedinou možností bude spojit se s jedním z těchto gangů.

Nakonec se rozhodl, že pravděpodobně nejsilnější frakcí je ta, v jejímž čele stojí vězeň, jemuž místní neřekli jinak než Pekelný král. Podle toho, co zjistil, se jednalo o vážného muže,

který uměl stejně snadno odpouštět jako trestat. V tom druhém případě byly jeho metody značně přímočaré a většinou i krvavé. Lidé se ho báli, což podle všeho souviselo s tím, že se jen málokdy ukazoval na veřejnosti. To byl nicméně problém. Nikdo nebyl schopný nešťastnému špicmistrovi říct, kde se Král nachází nebo jak se k němu dostat. Byl to člověk, kterého nebylo snadné najít. Na rozdíl od *Landrila* samotného.

Pekelný král

Vysoký vězeň celé dva dny sledoval úlisného nováčka s dychtivostí a trpělivostí hladového orla. Napřed ho považoval za dalšího vraha, který nějak odhalil jeho pravou totožnost a rozhodl se pomoci si k lepšímu postavení v místní komunitě. A tak ho nenápadně pozoroval a čekal, kdy se o něco pokusí. Byl klidný. Věřil, že tohoto rádoby zabijáka potká stejný osud jako všechny ostatní, kdo se ho za poslední roky pokoušeli sprovodit ze světa.

Jenže pak si uvědomil, že toho muže zná. Že se s ním už setkal ve svém předchozím životě. Matně si vybavoval okázalý životní styl, kterého si společně užívali v soukromém útočišti daleko od města, daleko od všeho a všech. Po všech těch letech v Bráně si ale už nedokázal vybavit žádné podrobnosti. Nekončící sled stále stejných, jednotvárných dní se na něm podepsal. Postupně zjišťoval, že už nemůže věřit ani svým vzpomínkám. A ty, kterým pořád ještě věřil, se mu ani v nejmenším *nelíbily*.

Když sem před lety přišel, nechal si svoje pravé jméno pro sebe. Dokonce ani s nikým nemluvil. Boje o moc, které tu zuřily mezi místními gangy, ho nezajímaly a neměl nejmenší chuť se na nich jakkoli podílet. Jenže nakonec nedostal na vybranou. Vallos byl vůdcem jedné z místních frakcí už celá léta. Soudě podle tetování, která měl po těle, byl před příchodem

dem sem voják, dost možná vyšší důstojník. No a tenhle člověk se jednoho dne rozhodl ostatním připomenout, proč by se ho měli obávat.

On i jeho zamýšlená oběť byli oba podobně stavění. Jejich těla pod šedivými halenami byla svalnatá, vytrénovaná k dokonalosti a zjizvená po dlouhých letech strávených na bitevních polích. Rozdíl byl jen ve zkušenostech. Když zarostlý vůdce gangu vytáhl dlouhý, nebezpečně ostrý kus pazourku a rozmáchl se, aby ho vrazil nováčkovi do zad, ten o tom už dávno věděl a ránu čekal. Dobře si všiml, jak se jeden z Vallosových poskoků před chvílí přitočil ke strážnému a něco mu řekl. Zaregistroval, jak se voják napřed zamračil, ale pak přikývl na souhlas a poodešel stranou, mimo dohled. Neuniklo mu ani to, jak se všichni muži postupně přesunuli pryč od něj, aby udělali místo pro očekávaný boj. Nebo spíš vraždu.

Takže když k útoku konečně došlo, byl připravený. Švihl rukou tak rychle, že to v panujícím šeru mnozí úplně přehlédli, popadl Vallose za zápěstí a narazil mu ruku proti zdi. Ostrý pazourek vyletěl z náhle necitlivých prstů a zarachotil na podlaze. Pak svého soupeře praštil čelem do nosu, napůl omráčeného ho popadl za rameno, obrátil, a vši silou praštil jeho hlavou do zdi. Potom omráčeného rádoby útočníka popadl jednou rukou za krk a stiskl.

Kdyby chtěl, mohl Vallose na místě zabít. Oba dva to věděli a spolu s nimi i všichni přihlížející vězni. Mohl ho zabít, ale neudělal to. Místo toho ho nechal bezvládně spadnout na zem, otočil se na patě a prostě odešel.

Všichni z toho byli v šoku. Nikdo ještě Vallose neporazil. Nikdy. A tenhle zelenáč si ho podal, jako by to byl jen malý kluk. Stačilo pár vteřin a bylo po všem. A protože nevěděli, jak nováčkovi říkat, vymysleli si pro něj přezdívku Pekelný král. Tak nevědomky položili základy jeho vlády v Pekelné bráně.

Nakonec se Pekelný král rozhodl, že by si s tím podivným špi-onem měl raději promluvit. Dříve, než to samé napadne někoho jiného. Nařídil několika svým lidem, aby způsobili menší rozruch na vzdáleném konci nádvoří, a když se strážní vydali zjistit, co se děje, nenápadně se přiblížil ke svému bývalému příteli.

„Landrile,“ zašeptal mu do ucha, „mám pocit, že jsi daleko od domova. Musím tě varovat, příteli. Pokud si nedáš pozor, bude tvoje zvědavost brzo patřičně odměněna. Tipuju, že několika palci oceli mezi žebra, kterých se ti dostane někde v temném koutě.“ Přitom kývl hlavou k několika Krvounům, kteří je zachmuřeně pozorovali.

Landril na něj vrhl překvapený pohled. Pak ho poznal, a dřív než se dokázal ovládnout, se mu na obličeji rozlil výraz obrovské úlevy. „Xavir Argentum. Bohyně budiž pochválena, člověče. Už jsem se začínal bát, ale ty pořád ještě *žiješ*.“

„Vždycky jsi strašně rád říkal věci, co byly naprosto zřejmý, špióne.“ Oba mluvili velmi tiše, za což byl Xavir vděčný. Dokonce ani jeho vlastní muži nevěděli, kým byl v předchozím životě, a on nijak netoužil jim to odhalit. „Nicméně tady mi říkají Pekelný král, tak se toho drž, jo? Moje staré jméno radši zapomeň.“

Landril se usmál. „Nechal jsem se sem zavřít, jen abych tě našel.“

„No tak to jsi nejspíš uspěl, řekl bych,“ pokrčil Xavir rameny. „Co mi chceš?“

„Potřebuju s tebou mluvit o jedné velmi *naléhavé* záležitosti, co se stala během tvé... nepřítomnosti.“

„S vnějším světem už dávno nemám nic společného.“

„To je možné, jenže ten vnější svět teď chce mít něco společného s *tebou*.“

Xavir se na špicmistra škaredě zamračil. „Muž, kterým jsem snad kdysi býval, je pryč. Vzali mu jeho meče. Zemřel. Už před lety. Prolil jsem krev nevinných, pokud jsi na to náhodou zapomněl. To proto mě sem poslali, a dobře udělali. To, co jsme tehdy provedli, se nedá odpustit ani odčinit.“

„Tak to se pleteš,“ odsekl Landril. Mluvil ohnivě, ale bylo na něm vidět, že má strach. „Kdysi jsi patřil ke Sluneční kohortě. Byl jsi někdo. A teď? Teď se tu zahazuješ s těmihle *zvířaty*.“

„Jsou to muži, špióne. Obvyční muži, stejně jako třeba ty. Někteří z nich bývali dokonce dobrými lidmi, kdysi.“

„Jsou to nuly,“ odfrkl si Landril. „Spodina spodiny, odpad lidské společnosti.“

„Tomu přece ani ty sám nevěříš. Spousta z nich pochází z dobrých rodin. Člověk s tvými schopnostmi to určitě dávno poznal už jen z jejich přízvuku. A když už jsme u toho, tak ty jsi tu taky, ne?“

„Máš pravdu, jsem,“ přikývl Landril nejistě. „Jenže *já*, na rozdíl od nich, nespáchal žádný zločin.“

Xavir se ledově usmál a narovnal se v celé své výšce. „Zeptej se každého z nich a uvidíš, že ti řeknou přesně to samý. Každý jeden z nich ti poví, že je tu neprávem.“

„To ale na věci nic nemění. Mám pravdu, a ty to dobře víš.“

„Samozřejmě. Podívej se, špióne, ať už jsi tam *venku* byl kdokoli,“ při těch slovech ukázal Xavir prstem směrem k západu, „tak *tady* to neznamená vůbec nic. Jsi stejná nula jako všichni ostatní.“

„Technicky vzato nejsem špión, ale *špicmistr*. Na tom se nic nezměnilo ani tady,“ odsekl Landril popuzeně. „Ale to jsme odbočili. Musíš si poslechnout, co ti chci říct. Jsi tady zavřený už pět let, Xavire, Za tu dobu se některé věci dost změnily.“

„To, že se svět mění, je jediná konstanta našeho vesmíru. Opravdu jsi sem přišel, jen abys mi řekl něco tak banálního?“

Landril si propletl prsty a zapraskal klouby. „Nechal bys mě laskavě domluvit? Je to už pět let, co tě sem zavřeli. Co tě sem zavřel *on*. Mardonius a ti jeho kumpáni.“

Xavir na ta slova nijak nereagoval.

„Od té doby si ale dost polepšil, víš? Stal se králem. Potom, co, rozumíš...“ Landril si odkašlal. „Potom, co mu šel Cedius z cesty. Když umřel.“

„Takže starý král je skutečně po smrti,“ přikývl Xavir. „Něco jsem zaslechl, ale nechtělo se mi tomu věřit.“

„Asi bys měl vědět,“ pokračoval špicmistr, „že ke konci se Cedius dost změnil. Bez tebe a bez Legionu šesti už se necítil tak jistě jako dřív. Mardonius toho využil a začal s válečnými výboji. Rozšířil území ovládané klany, a pokud jde o Stravimon, tak nikdy neovládal takové území jako dnes. Obchodníci s ocelí byli nadšení. Všechna města a vesnice kolem hranic se postupně více či méně dobrovolně připojily k říši, a nakonec bylo království dokonce ještě větší než v době, kdy jsi sloužil v armádě ty.“

„Národy expandují a zase ustupují jako plíce při dýchání, *špicmistře*. Na tom není nic nového, hlavně pokud jde o klany. My jsme lid zrozený k boji. Takže přeskoč všechny tyhle nismsyly a přejdi rovnou k věci. Nenechal ses sem přece zavřít, jen abys mi řekl, že světu tam venku se daří dobře.“

„To máš pravdu,“ přikývl Landril. „Jde o to, že Mardonius začal tažení za duchovní očistu našeho národa. Konkrétně za očistu od všech, kteří vyznávají bohyni. A postupně i ostatní staré bohy.“

„Nikdy jsem nebyl věřící člověk.“

Landril zavrtěl hlavou. „Ty tomu pořád nerozumíš. To, co děláš, je genocida. Zmasakroval tisíce našich vlastních lidí. Dobří Stravimonci už neexistují.“

„Jak to?“

„Co bys řekl? Napřed přišel s tím, že klany vyznávající bohyni budou platit větší daně. Pak totéž uvalil i na přívržence bohů, jako jsou Balax, Jarinux, Kalladorium nebo Velké oko. A pak najednou začaly místní posádky královských legionů ztrpčovat život všem věřícím. Jako první to odnesli vyznavači bohyně – začali se k nim chovat jako ke spodině společnosti. Pár lidí se rozhodlo starou víru opustit, ale další, desítky tisíc dalších, to odmítli. Když jim pak Mardonius nařídil vystěhovat se, prostě ho neposlechli. V reakci na to král navýšil posádky okolních pevností, a pak to začalo. Lidé začali záhadně *mizet*. Celé rodiny. Z třiceti klanů jich zbývá už jen patnáct – těch, co stojí za králem.“

Bylo vidět, že Xavir se snaží všechny informace vstřebat. „Jak je to dlouho, co k tomu došlo?“

„Opravdu brutální čistky začaly loni v létě, během dožíněk a slavností bohyně. Ale to bylo jen vyvrcholení procesu, který postupně gradoval několik předchozích let.“

„To je hodně stará strategie. Myslím povraždit věřící během náboženských oslav.“

„To je ale zatím jen *polovina* zpráv, co jsem ti přinesl, Xavire. Hrady tvého rodu byly dobyty a vypáleny, vaše panství obsazeno. Zůstala už jen pevnost na Gol Parraku. Stále ještě se brání, ale bojím se, že už dlouho nebude. Je totiž sama. Nikdo jí nepřijde na pomoc.“

„Jak to?“ Xavir při té zprávě zaťal pěsti takovou silou, že mu zbělely klouby.

Landril opatrně ustoupil o krok dozadu. „Protože klany kolem Gol Parraku byly posledních pět let průběžně podplácené. Král jim postupně zaplatil tolik, až si je prostě koupil. Dělá to tak všude. Spousta rodů teď bojuje pro *něj*.“

„Přežil vůbec někdo z mojí rodiny?“ Xavir si na svého otce a sestru nevzpomněl, co ho zavřeli do Pekelné brány. Nechtěl

na ně myslet. Věřil, že je zahanbil tím, co provedl u Baradijských vodopádů.

Landril se zamračil. „Tvůj otec s několika dalšími tvými příbuznými padl při obraně Gol Parraku. Tvoji sestře se ale podařilo uprchnout. Zmizela neznámo kam, i se svým dítětem.“

Špicmistr se podíval stranou, protože kolem nich právě procházeli tři strážníci. Přitom si všiml, že žádný z nich o Xavira ani pohledem nezavadil.

„Nechal ses sem zavřít, jen abys mi tohle všechno mohl říct,“ povzdechl si Xavir smutně a pomalu povolil pěsti. „Příšerně jsi kvůli tomu riskoval. Klidně tě to mohlo stát život. Řekni mi, označkovali tě?“

Landril lehce přikývl a vyhrnul si rukáv. Na rameni měl vypálené velké X – značku odsouzeného zločince, kterého už ho nikdy nikdo nezabaví.

„Máš odvalu, špicmistře, to se ti musí nechat.“

„Popravdě jsem se napil jistého elixíru chvíli před tím, než na mě vzali rozžhavené železo,“ usmál se Landril křivě. „Když ho pak na mě přitiskli, vůbec jsem to necítil. Jen zápach mojím vlastní škvařící se kůže.“

Xavir nevěřícíně zavrtěl hlavou, ale pak se znovu zamračil. „Proč jsi tohle všechno udělal? Proč jsi sem přišel?“

„Chceš říct, že to, co jsem ti řekl, není dostatečný důvod?“ odsekl Landril popuzeně.

„Tak znova, špióne. Proč jsi sem přišel? Proč za *mnou*? Co se pamatuju, vždycky jsi pro někoho pracoval, a pochybuju, že se na tom něco změnilo. Takže koukej vyklopit, kdo tě sem poslal.“

Nádvořím proletěl závan ledového větru a Landril se otrásl.

„Lupara. Vlčí královna.“

Vynucený mír

Davlorovi bylo nějakých dvacet let. Byl to otravný mladík s řídkými hnědými vlasy, obličejem až nápadně připomínajícím krysu a s malýma očima. Teď se potemnělou celou pomalu šoural ke Xavirovi, který ležel na holé kamenné pryčně. I když zrovna ten den přišla další zásilka pokrývek z kláštera, on žádnou neměl. Vždycky se nějak postaral o to, aby je dostali jiní, takže při rozdělování na něj nikdy nepřišla řada.

Pravdou bylo, že se těsně před Davlorovým příchodem probudil z noční můry. Ze vzpomínky na to, co bylo. Proto nechtěl žádnou deku ani nic podobného. Čím tvrdší postel pod sebou měl, tím rychleji se z podobných snů vrátil zpátky do reality. I když poslední dobou toho stejně moc nenaspal.

Davlor se postavil vedle kamenné postele a čekal, až si ho velitel všimne. Z rozbitého nosu mu kapala na podlahu krev.

„Co se stalo?“ zamračil se konečně Xavir.

„Jeden chlápek tvrdil, že se jim sem jakože podařilo propagovat čarokámen. Chtěl jsem ho pro sebe.“

„A co dobrýho,“ povytáhl Xavir obočí, „by mohl čarokámen přinést normálnímu člověku, jako jsme my?“

Davlor pokrčil rameny. „Jen mě napadlo, že by třeba mohl bejt k něčemu jakože dobrej, šéfe.“

Xavir si povzdechl. Po tom, co mu Landril řekl o posledních

událostech ve vnějším světě, se mu podobné potyčky zdály ještě bezvýznamnější než kdy dřív.

„Takže, kdo je zodpovědný za ten kámen a za ten tvůj nos?“

„Gallus ze Spoutanejch,“ odpověděl Davlor popuzeně.

„Valderonův člověk. Jako obvykle. Zajdu za ním a probere-me to.“

„Nebudeme se mstít?“ vyvalil na něj Davlor překvapeně oči.

„Ne, chlapče,“ zamračil se Xavir. „Nebudeme se mstít. Pořád ještě jsou nabroušení kvůli tomu, jak deset dnů nazpátek Jedral oškubal Fellira.“

„Ale... ale můj nos –“ koktal mladík.

„Tvůj nos vypadá líp než dřív,“ přerušil ho chladně Xavir. „Nehodlám jít do boje kvůli takovýhle hlouposti.“

„Stejně bych chtěl vidět, jak Gallusovi někdo rozbije držku.“

„Schovej si tohle nadšení pro opravdový boj, Davlore. Jsi tady sotva pár měsíců, tak bys měl raději fofrem pochopit, že tady snadno přijdou k úhoně i horší věci než jen tvůj nos, pokud nejsi permanentně ve střehu. Buď opatrněj, a pokud nemáš opravdu dobrou důvod něco říct, drž hubu zavřenou. Pokud tě dají na celu s někým, komu nevěříš, tak ho sleduj. Poslouchej. Hlídej si, kde je a co dělá. Ale hlavně celou dobu koukej mít tu svoji klapačku na zámek, jasný? Ovládej svůj vztek. Používej ho, jen když se ti to vyplatí. A pokud i po tomhle všem nebudeš mít co dělat, zkus si poslechnout nějakou Tylosovu básničku.“

Někdo poblíž se zachechtal. Dost možná sám Tylos.

„Mluvíš jako válečník a ne jako vězeň,“ povytáhl Davlor obočí. Koukal při tom na svého vůdce s dětinskou úctou v očích, skoro jako by si představoval dávné dny jeho vojenské slávy.

Xavir ho mávnutím ruky poslal pryč.

V cele bylo celkem pět chlapů, ale rozhodně nebyla přeplněná. Patřila k největším v celém komplexu. Xavir se na tom,

aby ho dali právě sem, před časem dohodl s jedním ze strážných.

Dobře slyšel, jak odcházející Davlor drtí mezi zuby kletby mířené na Gallusovu hlavu. Byl tady dole pořád ještě nováček a neměl tušení, kolik práce a úsilí dá udržení alespoň relativního míru mezi místními gangy. Jenže bez něj by tu lidé umírali. Ve velkém.

Politikaření.

Bylo to ironické. Dokonce i tady, v nejhorším vězení celého království, existovala hierarchie, fungovala tu politika, jednalo se, vyjednávalo a uzavíraly se dohody a kompromisy. Změnilo by se něco, kdyby se vrátil do vnějšího světa? Xavir o tom přemýšlel. *Tohle* bylo jeho království, to ano. Ale kdysi dávno mohl mít i jiné. Tady byl Pekelný král, ale tehdy měl na dosah opravdový trůn. *Kdyby se to stalo, politikařil bych stejně jako tady. Dělal bych pořád to samé, jen v lepších šatech.*

Rozhovor s Landrilem v něm rozdmýchal staré vášně. Vášně, které potlačoval tak dlouho, až se z toho stal zvyk. Tak dlouho, až se ten zvyk stal součástí jeho osobnosti. Po prvním roce tady dole přestal uvažovat o tom, že by z Pekelné brány uprchl. Našel si tady svoje místo, svůj smysl života. Staral se o to, aby se z jeho spoluvězňů nestala zvířata. Aby byli tak dobrými lidmi, jak to jen za daných podmínek bylo možné. Jeho nový gang mu nahradil klan, do kterého kdysi patřil, a jemu to tak vyhovovalo. Nebo si to přinejmenším myslel.

Ale... Teď, když mu Landrilův příchod dal nový smysl života a nový cíl, věci se změnily. Vnější svět – království a Stravimon – procházel zásadní krizí. Lidé umírali. Landril se dokonce spojil s Lubarou, což samo o sobě ukazovalo, jak špatné to tam venku musí být. Být zavřený v Pekelné bráně už najednou nebyl trest. Byl to úkryt před bouří, která zuřila všude kolem.

Při té myšlence se Xavir suše zasmál.

„Co tě tak pobavilo, šéfe?“ ozval se Davlor ze tmy.

„Celej svět se řítí do záhuby,“ povzdechl si Xavir. „A my jsme na tom nejbezpečnějším místě, jaký v něm existuje.“

„Mám takový pocit, že na *někoho* nám tu nakonec přece jen dolehlo šílenství,“ zasmál se Tylos. Jeho uhlazené chování způsobilo, že to ani nevyznělo jako urážka. Tenhle černocho kdysi býval prvotřídním zlodějem s filozofickými sklony a za práci si účtoval nehorázné sumy. Ale hlavní věc byla, že Xavir si jeho společnost opravdu užíval.

„Ten pícus zmagoril už pěkně dávno,“ odsekl Jedral. „Všechny nás to tady čeká, dřív nebo pozdějc.“ Byl to divoce vyhlížejší plešoun a rád o sobě prohlašoval, že zabil svoje vlastní rodiče, jen aby po nich mohl dědit. Problém byl v tom, že byl notorickým lhářem a historka o tom, za co ho do Brány vlastně zavřeli, se neustále měnila a nabobtnávala. Na druhou stranu hlídal svému šéfovi záda a několikrát mu i zachránil život, což Xavirovi stačilo.

Ostatní se chmurně zasmáli, ale pak zmlkli a místností se nějakou dobu nesly jen zvuky větru točícího se v křivolakých chodbách.

Pak se Xavir najednou posadil. „Pokud opravdu věříš, že jsem zešílel, tak tě můj další návrh asi moc nepřekvapí...“

Jarratox

Špačci kroužili po nebi sem a tam a pak se shlukli, takže jejich hejno proti modré obloze najednou připomínalo hlavu s kápí staženou hluboko do čela. Obličej se zdál patřit staré ošklivé babici, která se rozhlížela po kraji. Vydrželo to jen pár okamžiků, než se ptáci zase rozlétli na všechny strany.

Elysia celé představení podmračeně sledovala z okna své ložnice a přemýšlela, jestli to byla náhoda, nebo nějaké znamení. Občas měla pocit, že ve věcech hledá víc, než co doopravdy jsou. Ale co kdyby...?

Sklopila pohled níž a mezerou mezi dvěma kamennými věžičkami se zahleděla směrem k prázdnosti, která ohraničovala celý jejich ostrov. O dvě stě stop dál, za bezednou propastí, byla opět pevná země, ale dostat se na ni bylo možné jen po jednom ze tří kamenných mostů. Nebo pomocí levitace, pokud jste ji ovládali. To ovšem nebyl její případ. Tyhle věci se učily až na samém závěru vzdělávacího procesu mladých čarodějek.

Paprsky podvečerního slunce se odrážely od lesklých drakohamů, kterými byl útes posetý. Byly to čarokameny, unikátní zdroj magické moci. Vyskytovaly se v mnoha různých barvách a každá se hodila na jiná kouzla. Jejich těžbu měly na starosti mladší dívky, které se k nim spouštěly na magií zabezpečených lanech.

Dokonalou modř oblohy toho dne hyzdilo jen pár malých mráček. Travnaté kopce, jejichž hladkost tu a tam narušovala skupinka dubů nebo malá stavení, se koupaly ve sluneční záři. Směrem na západ se táhla horská úbočí zarostlá hustými lesy. V noci z nich bylo občas slyšet praskání uvolněné magie, ale jakmile vyšlo slunce, všechny stopy po jejím původu vždycky zmizely.

Prkna v podlaze před jejím pokojem zavržala pod něčími kroky a o okamžik později se ozvalo klepání na dveře.

„Je čas na další lekci.“ Byla to Yvindris, jedna z vychovatelek.

Elysia měla po náladě. Doufala, že ji dnes bude učit Birgitta. Její hodiny si dokázala užít, na rozdíl od všech ostatních.

S povzdechem si oblékla prostou hnědou halenu, kterou nosívaly všechny novicky. Ještě se zastavila před zrcadlem a zkontrolovala si vlasy, jestli je má patřičně stažené do drdolu na pravé straně hlavy, jak se od ní očekávalo. Pak prokličkovala mezi hromadami svitků a knih, které se válely všude po podlaze, a zamířila na další nudnou a zbytečnou lekci.

Mladá novicka v hnědé a stará učitelka v modrém plášti tiše kráčely chodbou. Yvindris trochu kulhala. Mohla za to neutu-
chající bolest v její levé noze, o čemž ještě před chvílí Elysií obšírně vyprávěla. Dívce přišlo, že zdraví je nejoblíbenější téma hovoru mezi staršími vychovatelkami. Bylo to příšerné. I řeči o magii byly občas neskutečně nudné, ale tohle? To byla úplně jiná liga. Právě proto se už dávno rozhodla trénovat spíš fyzicky zaměřená umění. Představa, že by jednou měla dopadnou jako Yvindris, ji děsila.

Jak šly prastarou kamennou chodbou, tu a tam k nim ze skrytých výklenků dolehly ženské hlasy. Modlily se nebo četly magické knihy. Takhle se zajišťovalo, že se tradice a vědomosti

předají z jedné generace sester na druhou. Učení se z knih ale Elysia nenáviděla ze všeho nejvíc. Kdyby si mohla vybrat, strávila by celé dny v lesích pod vedením Birgitty. Tyhle její sklony ale postupně vedly k tomu, že si o ní většina starších sester začala myslet, že je hloupá.

Konečně obě ženy došly na velké nádvoří, které z velké části zabírala krásná zahrada s fontánou. Různě barevné květiny, vysoké sotva pár palců, tu rostly vysázené do složitých vzorů. Cestičky lemovaly sochy předchozích matriarch a vnější zdi byly hustě porostlé břečťanem. Na jejich vrcholcích hřadovaly krákající vrány. Kamenné lavičky v zahradě obsadily tři mladé ženy a tiše studovaly svitky, které si s sebou přinesly. Když kolem nich prošly obě nově příchozí, zvedly dvě z nich oči, a když si všimly Elysie, pohrdavě se ušklíbly. Ani na tom nebylo nic překvapivého. Vždycky měla problémy najít si přátele, dokonce i mezi hnědě oděnými novickami ve svém věku.

Jedna z rostlin najednou obrátila svůj černý květ směrem k Elysii, a jak šla kolem, otáčela se za ní. Sledovala ji. Přesněji řečeno, stará vychovatelka ji použila, aby se na svoji žačku podívala z jiného úhlu. Přesně proto dívka do zahrady tak nerada chodila. Vždycky ji tady někdo více či méně skrytě pozoroval.

Yvindris se zastavila u fontány. I přes svůj věk byla jen nepatrně menší než Elysia, která byla ve svých sedmnácti letech vyšší než všechny její spolužačky. To byl další důvod, proč si připadala tak odlišná. Vymykala se, a to duševně i fyzicky.

Yvindrisin bledý, vrásčitý obličej byl utopený ve stínu sytější modré kápě, kterou měla staženou hluboko do tváře. Mělo to svůj důvod. Jedno z jejích očí bylo nahrazené červeným čarokamenem a Elysia vůbec netušila, jaké zvláštní schopnosti jí ta věc poskytuje.

Stařena chvíli zamyšleně stála, pak se ale otočila ke své žačce

a podala jí modrý čarokámen, který až do teď ukrývala v rukávu. Pak beze slova ukázala svým pokrouceným prstem na fontánu. „Chci, abys tuhle věc použila a s její pomocí zastavila vodu. Nic jiného, jen ji zastavila. Uvidíme, jestli si vůbec pamatuješ, co jsme se učily včera.“

Elysia si povzdechla, postavila se na kamenný okraj a zahleděla se na zčeřenou hladinu nádrže. Asi dvě stopy od ní, v samém středu fontány, koukala z vody kamenná ryba a z pusy jí stříkal vodotrysk. Kromě hlasu její učitelky a občasného zakrákání odshora byl zvuk zurčící vody to jediné, co bylo v zahradě slyšet.

Pevně stiskla modrý kámen v pravé ruce a náhle ji překvapila jeho hmotnost a tvrdost. Přinutila se na to nemyslet a zklidnila dech.

Yvindris ji nakoukla přes rameno. „Doufám, že si pamatuješ správná slova,“ zasyčela jí do ucha. Z hlasu jí čišela nepokrytá škodolibost. „Už dvakrát jsi to nezvládla. Už dvakrát jsi selhala. Tvoje pověst neschopné čarodějnice tě dostane do chudého klanu, až přijde čas přidělování. A ten přijde již brzy, velmi brzy. Věř mi, chudý klan není dobré místo pro žádnou z nás. Vím to až moc dobře, děvenko.“

Protože až tvoje služba skončí, vrátíš se zpátky sem jako stará, jednooká babizna? chtělo se Elysii odseknout. Bylo totiž pravidlem, že ty méně schopné sestry se vracely zpátky do Jaratoxu, aby tu pracovaly jako vychovatelky mladší generace.

Elysia pevně stiskla kámen v dlani a zamumlala zaříkadlo v dávném jazyce pocházejícím ještě ze Čtvrtého věku. Ze všech sil se snažila vzpomenout si na správnou výslovnost jazyka, který se nepoužíval nikde na světě než tady. Usilovně pátrala ve své mysli po vzpomínkách, co a jak má říct, zatímco jí stará sestra dál funěla za krk. Pak se jí najednou začalo tělem šířit teplo a na hrudníku ucítila příšerný tlak...

„Dvě slova byla špatně,“ vyštěkla najednou Yvindris. „Souhlásky vyslovuj měkčeji a nepolykej koncovky.“

Voda ve fontáně zatím začala bublat. A pořád víc a víc. Po chvílce už z její hladiny stoupala horká pára a kamenná ryba se divoce roztřásla.

Yvindris položila dívce ruku na rameno a naznačila jí, aby zmlkla.

Elysia poslechla. Najednou se cítila podivně slabá a roztřásla se jí kolena.

„Jsi moc vztekla,“ ušklíbla se Yvindris kysele.

Fakt překvapení, když do mě pořád takhle reješ, ty stará krávo.

Neznatelně pokrčila rameny, vrazila učitelce modrý kámen do ruky a otočila se k fontáně zády. Připadalo jí, jako by se právě probudila ze sna.

Dívky v parku rychle sklopily oči a snažily se zamaskovat, jak moc je její selhání pobavilo.

„Proč nezvládneš ani to, co by pro sestru tvojí úrovně mělo být snadným, samozřejmým úkolem?“ Yvindris nevypadala ani rozzlobeně, ani soucitně. Mluvila tím neosobním, neutrálním tónem, jaký na Elysii používaly všechny učitelky. Všechny až na Birgittu.

„Možná jsem prostě neschopná,“ odsekla Elysia, „a budu pro Sesterstvo zklamáním. Smůla.“

„Nejsi věstkyně, abys něco takového mohla předpovědět,“ povytáhla Yvindris obočí. „Nicméně i tobě musí být jasné, že matriarcha nad tebou nedrží ochrannou ruku pro nic za nic. Tvým problémem není nedostatek schopností nebo moci, to ani náhodou. Máš velký potenciál. Problém je v tvém přístupu. Nenalézáš smysl v tom, co tu děláme a co se tu učíme. *Je ti jedno, že něco neděláš dobře.*“

Dívka si povzdechla. „Máme snad bez otázek přijímat vše,

co nám někdo naservíruje před nos? *Není svět jen iluzí?* To je přece to, co nás tady pořád učíte. To jsou slova napsaná nad vstupem na Zapomenuté nádvoří.“

„Sesterstvu *můžeš* věřit,“ pokračovala Yvindris. „Jsme děti země. Jsme součástí předi, které drží tento svět pohromadě. Iluze nad námi nemají moc.“

Elysia se dívala na ohlazené kameny pod svýma nohama. Pokud by měla nějaké otázky, místo odpovědí by přišly jen další lekce. Jako vždycky. Tuhle skutečnost odhalila už dávno, stejně jako to, že nejlepší, co může udělat, je na nic se neptat. Raději si svoje odpovědi najde sama, později.

Nečekaný zvuk ji přiměl vzhlednout. Na vzdálené straně nádvoří se prudce rozlétly dveře a silou narazily do kamenné zdi. Vyhrnul se z nich tucet postav oblečených do jasně žlutých plášťů a rychle mířil do jiné části hradu. Starší sestry se tu často pohybovaly ve skupinkách, ale Elysia ještě nikdy neviděla, že by přitom tak spěchaly.

„Vypadáš ustaraně,“ všimla si najednou, když se podívala na Yvindris.

„Protože jsem, dítě.“

Dítě? Je mi přece sedmnáct! Pak nemám být tak vzteklá, když mě tu pořád máte za malý děcko.

„Ale kvůli čemu?“ odpověděla nahlas.

„Kvůli naší budoucnosti. Kvůli budoucnosti celého světa.“

„Budoucnost se nikdy nestane dneškem,“ odpověděla jí Elysia citátem mystika Faraclyse z Osmého věku.

„Vidím, že něco ses tu přece jen naučila,“ přikývla stařena nepřítomně.

Pak se najednou ozval jasný hlas zvonu, zvuk, který Elysia ještě nikdy neslyšela.

„Musím jít,“ vyštěkla na ni najednou učitelka. „Ty se vrať do svojí ložnice.“

Pak si vykasala sukni nad kolena a rozběhla se pryč. Dívka po očku mrkla na zbylé dívky. Už se nesmály. A ty divné sledovací květiny měly všechny do jedné skloněné květy a nehýbaly se.

Temný dvůr

Muži si spolu tiše šeptali v temných zákoutích a předávali si informace. Zprávy se šířily. Netrvalo dlouho a schůzka mezi oběma vůdci gangů byla domluvená.

O dva dny později stáli proti sobě v odlehlé části pevnosti Valderon, vůdce Spoutaných, a Xavir. Široko daleko nebylo kromě nich ani živáčka. Strážníci tohle setkání umožnili výměnou za byliny, které do Pekelné brány propašoval Landril. Pak se sami uklidili bokem a neprojeví ani nejmenší snahu na oba muže dohlédnout. Možná prostě doufali, že se ti dva zabijí navzájem.

„Co po mně kurva chceš, chlape?“ zavrčel Valderon na uvítanou. Odmítal Xavira oslovovat jako Pekelného krále – slovo *král* pro něj mělo příliš negativní význam, než aby ho použil.

„Gallus praštil Davlora do obličeje,“ pokrčil Xavir rameny. „Tylos to dosvědčí.“

„Pokud to říká ten černej, budu ti věřit,“ povzdechl si Valderon. Oči se mu leskly napětím. Byl to urostlý muž, vysoký a se širokými rameny, která ani roky strávené ve vězení neohnuly. Vlasy měl pořád ještě černé, bez šedin. „Jenže co z toho? Tak se chlapi trochu pošcorpili, no. To jsi mě sem zavolał jen kvůli tomuhle?“

„Ne.“

Xavir bedlivě sledoval každý Valderonův pohyb. Když se spolu setkali naposledy, bylo to nahoře na nádvoří. Oba s sebou měli svoje muže a navíc na ně dával pozor nezanedbatelný počet strážných, kteří na ně mířili luky z ochozů.

„Tak co sakra chceš?“ poškrábal se Valderon na rozčuchané hlavě.

„Ukončit tohle všechno,“ povzdechl si Xavir. „Skončit se vším tím nesmyslným válčením a oplácením. Jednou provždy. Přestat bojovat *pro nic* a začít bojovat *za něco*.“

Valderon se rychle zvedl a protáhl se, až mu v zádech zapraskalo.

„V klidu, prosím tě,“ mávl Xavir rukou. Dával si přitom pozor, aby žádný jeho pohyb nevypadal jako hrozba nebo jako výzva. Nechtěl svému protějšku dát nejmenší záminku začít bojovat. „Nepřišel jsem, abych bojoval s *tebou*.“

„Tak jak si to teda jako představuješ? Vyklop to.“

„Jsi tady spokojený?“

„A to má znamenat zase kurva co?“ zamračil se Valderon.

„Je tohle to, cos od života chtěl? Nevím sice, jakou jsi měl hodnotu, ale jsem si celkem jistě, že ses byl u armády. Nemám tušení, cos komu provedl nebo komu jsi stoupl na palec, že tě sem zavřeli, ale je tohle to, co od života chceš? Jsi připravený strávit zbytek svých dní tady a umřít v týhle zavšivený prdeli světa?“

Valderon vypadal, že o tom přemýšlí. „Víš ty co? Vzato kolem a kolem, není to tady zas tak špatný. Taky sis toho určitě všiml, protože podle mě jsi taky sloužil u vojska. Určitě ses se svým legionem zúčastnil i nějakých tažení, co? Ve srovnání s tím se tady máme jako v bavlne. Pravidelný jídlo. Jistota, že budeš mít kam složit hlavu. Žádný stres s tím, že na tobě závisí životy spousty dalších chlapů. Teda jako jo, jasně, i tady jsme zrovna my dva zodpovědný za osudy ostatních, ale sám

určitě uznáš, že to není to samý. Člověk tady může bejt spokojenej.“

„Člověk se tady taky může zbláznit,“ pokrčil Xavir rameny. Měl podezření, že on sám k tomu má, se všemi těmi nočními můrami, co ho pravidelně sužovaly, nebezpečně blízko.

„Jenom když bude mít štěstí,“ zasmál se Valderon chmurně.

Opřel se o zeď a na jeho obličej dopadl paprsek světla z okna vysoko na zdi. Xavir si všiml, že se mu po tváři, těsně nad hustými černými vousy, táhne dlouhá, sotva viditelná jizva. Podle toho, jak vypadala, k ní musel vůdce Spoutaných přijít ještě před tím, než ho zavřeli do Pekelné brány. Ostatně tradovalo se, že sloužil v Prvním legionu. Že tam měl i nějakou vyšší hodnost. Že patřil k nejlepším vojákům v Cediově armádě.

„Musím odejít pryč odsud. Pryč z Pekelný brány,“ oznámil mu Xavir po chvílce ticha.

Valderon se rozesmál. „No jasně. Hele, v pohodě. Prostě projdeš hlavní bránou a seš venku, ne?“

„Myslím to vážně. Potřebuju se dostat ven.“

Valderon se na něj nevěřicně zamračil. „Proč zrovna teď? Proč po všech těch letech chceš najednou vzít roha?“

„Venku se dějí jisté věci a někdo potřebuje moji pomoc.“ Víc toho Xavir neměl v plánu prozradit.

„Když to říkáš...“ pokrčil Valderon rameny. „Máš vůbec představu, kolik strážnejch mezi tebou a tou tvou svobodou stojí?“

„Dvě stě čtyři, i když to trochu hádám. Všichni jsou ozbrojený. A kromě nich je tu ještě čtrnáct zamčených bran, a pak ty čarodějnice dole pod horama. No a pokud jde o nás, jsem si poměrně jistej, že kuchař má někde schovanej jeden nebo dva tupý nože.“

Valderon se nevěřicně usmál, ale pak se konečně uvolnil. „A jak přesně si *představuješ*, že se odsud dostaneš?“

„S tvou pomocí.“ V tu chvíli si byl Xavir jistý, že má jeho plnou pozornost. „A neodejdu sám. Půjdeš i ty. A s náma tolik našich lidí, kolik jen zvládneme pobrat.“

Chvíli bylo ticho, ale pak se Valderon srdečně rozesmál. Když si ale všiml vážného výrazu na Xavirově tváři, zamrkal a zmlkl. „Sakra, ty to myslíš fakt vážně. Tak jo, zasvěť mě, ty pekelnej zmetku. Tohle chci rozhodně slyšet.“

Přesvědčit Valderona nebylo nijak snadné. Že úspěch celého plánu závisel na Landrilovi, který vypadal všemožně, jen ne schopně, věci také moc nepomohlo. Ale když Xavir nakonec neochotně přiznal, že špicmistr se dokázal dostat *dovnitř* do Pekelné brány a že to udělal jen proto, aby mu pomohl dostat se ven, Valderona to upřímně ohromilo.

„Nesnáším špicly, bohyně je zatrat i se všema těma vašima slizkejma manýrama, ale tohle, tohle už fakticky chce mít koule,“ přikývl uznale.

„Fungování Pekelné brány,“ vysvětlil pak svůj plán Xavir, „závisí na rutině. Jenže rutinu jde využít, a právě to chci udělat.“

„Pokud je to tak jednoduchý, tak proč se odsud nedostaneš prostě sám?“ zavrčel Valderon.

„Neříkal jsem, že to bude snadný.“

Vůdce Spoutaných přikývl. „Kdyby nic jiného, udělat nějakou poprask na odvedení pozornosti zvládneme v pohodě.“

„V principu to je stejné jako ve válce. Nezáleží jen na tom, co uděláme, ale i *kdy* a v jakém pořadí. V bitvě taky nejvíc záleží na tom, kde tví muži v tom kterém okamžiku jsou. Počty jsou proti tomu skoro bezvýznamné. Strážníci nad náma mají početní převahu, přinejmenším dva na jednoho, a navíc jsou na rozdíl od nás ozbrojení. Jenže ani tak nezvládnou bejt všude

najednou. Navíc když budou jednou mrtví, nemyslím, že by nám nějak moc bránili v tom, vzít si jejich zbraně. Navíc jsem si prohlídl ty nováčky, co jim sem poslední dobou posílají na doplnění stavů, a na rovinu, je to bída. Řekl bych, že dobrý vojáky teď potřebujou někde jinde.“

„Jsi válečník,“ přimhouřil Valderon oči a pronikavě si Xavira změřil od hlavy až k patě. „Vždycky jsem to věděl, ale teď jsi mi to definitivně potvrdil.“

Odpovědi se ale nedočkal a po chvíli to vzdal. „No dobře, tak kdy teda začneme?“

„Pokud budeš souhlasit, tak za tři dny ode dneška. Na nádvoří. Landrilovi se podařilo vysledovat systém, podle kterého strážní vybírají, koho tam nahoru ten kterej den pustěj. Dost se to mění, ale za tři dny přijde řada na mě a na něj, a spolu s náma i na dost tvejh lidí. Co potřebuju, je tvoje posvěcení, aby mě poslouchali.“

„A jak mám vědět, že se na mě pak nevykašleš a nezdrhneš si sám, zatímco já budu dál hnit tady dole?“

To byla férová otázka a Xavir ji očekával. „Dobře vím, že tady dole je důvěra prázdný slovo, ale musíš pochopit jedno. Bez člověka tvýho kalibru se odsud nemám jak dostat. Potřebuju tě. Potřebuju tě mít nahoře a ozbrojenýho, a pokud možno co nejdřív. Potřebuju, abys vedl svoje chlapy, aby ses zase stal vojákem a velitelem, kterým jsi kdysi podle mě byl. Podívej, řekněme si to na rovinu: buď se odsud dostaneme společně, nebo při pokusu o to společně umřeme.“

„A co Krvouni?“

Xavir jen pokrčil rameny. „Je jich málo. Deset. My dohromady máme čtyřicet dva chlapů. Když se spojíme, bude to stačit. Jasně, byl bych rád, kdyby nám pomohli, ale nehodlám zbytečně riskovat. O ničem nevědí a já chci, aby to tak i zůstalo. Možná se ještě pamatuješ, jak dva roky nazpátek chtělo

pár chlapů taky utýct? Podle mě by jim to tehdy vyšlo, kdyby je Krvouni nenapráskali strážnejm. Takže asi chápeš, proč se nijak moc nehrnu zasvětit je do našich plánů.“

Na to nebylo co říct. Po chvíli si Valderon smutně povzdechl. „Bude z nás štvaná zvěř. Jseš si toho, doufám, vědomej?“

„Možná bude, ale dokud nás budou honit, bude to znamenat, že jsme *naživu*.“

Vůdce Spoutaných se znovu usmál. Xavir k němu napřáhl pravici a on ji po krátkém zaváhání pevně uchopil za zápěstí v tradičním válečnickém pozdravu. Bylo to nenápadné, skoro bezvýznamné gesto, typické pro vojáky sloužící v legionech Cedia Moudrého. Ale v tom okamžiku mezi těmi dvěma něco proběhlo. Ani jeden z nich nedokázal říct, co to bylo, ale od té chvíle věděli, že mají něco společného. Že spolu sdílejí něco, o čem ostatní nemají ani tušení.

Elysia

Udýchaná Birgitta vtrhla do Elysiina pokoje. „Na něco čekají!“

„Kdo?“ zeptala se dívka a rychle se zvedla z postele, kde ležela a usilovně studovala svitek obsahující kouzelnou formuli, kterou před pár hodinami tak zpackala.

„Sestry přece,“ zakroutila Birgitta hlavou. „U Zdroje! To proto se ozval ten zvon. Slyšelas ho přece prve, ne? Spousta starších sester odešla od svých klanů a přijela sem. Všechny se tu ukázaly včera v noci nebo dneska nad ránem.“

„No a proč tam nejsi ty?“

„Protože *mě*, obyčejnou učitelku, se nikdo nenamáhal pozvat,“ rozhodila Birgitta rozhořčeně rukama. Na sobě měla dlouhý modrý plášť a pod ním blůzu v o odstín tmavší barvě. Kolem krku a na hrudníku měla nenápadné, ale velmi krásné výšivky, což byla její osobní malá vzpoura proti místním zvyklostem. Starší sestry se na všechny ozdoby dívaly hodně spatra a ohrnovaly nad nimi nos jako nad něčím povrchním a zbytečným.

Birgittě bylo něco mezi čtyřiceti a padesáti, takže mezi vychovatelkami patřila k nejmladším. Měla světlé, nepoddajné blond vlasy, místy už protkané stříbrem. Obličejí vévodily drobné oči, malý nosík a ústa, všechny krásně, prakticky dokonale tvarované. Ve vhodném světle díky tomu vypadala jako

velká panenka. A pod svým pláštěm ukrývala pěkně rostlé mladistvé tělo. To byl ostatně jeden z důvodů, proč ji měla Elysia tak ráda. Odmítala se totiž vzdát pravidelného cvičení, které většina starších sester považovala za něco hluboko pod jejich úrovní. Jenže ony kvůli tomu byly shrbené a pokroucené tam, kde Birgitta předváděla souměrné, zdravé tvary.

„Ale na co čekají?“ chtěla vědět Elysia. „Co se vlastně děje?“

„Budeme se dívat,“ vzala ji Birgitta za ruku. „Pojďme.“

„Dívat na co?“

„To ještě nevím, sestřičko, ale určitě to brzy zjistíme.“

Společně vyrazily bludištěm chodeb. Birgitta vedla dívku dolů po schodech a pak do hlavní síně. Ta byla úplně prázdná, což bylo velice neobvyklé. Normálně touhle dobou končily ranní lekce a žáčky měly povoleno si tady odpočinout, než nastane čas k odpolednímu studiu starých textů.

Najednou se Birgitta zarazila na místě a upřeně se zahleděla na starou kamennou zeď. Elysia do ní málem vrazila, jak byla rozběhnutá, ale nějak se jí podařilo vyhnout. Už už se chtěla zeptat, co se děje, když tu učitelka vytáhla z rukávu černý čarokámen a vložila ho do malého, prakticky neviditelného otvoru.

Dívka se neudržela a vyjekla překvapením, protože ve zdi se objevil průchod, který tam ještě před okamžikem zaručeně nebyl.

„Rychle běž dovnitř,“ přikázala Birgitta.

Okamžitě ji poslechla a opatrně vstoupila do tmavého průchodu, který smrděl zatuchlinou a plísní. Učitelka se zatím natáhla, vytáhla čarokámen ze zdi a skočila dovnitř. O okamžik později vchod za jejich zády zmizel a obě ženy se ocitly v naprosté temnotě. Birgitta zašeptala zaklínadlo a vzápětí se před nimi rozzářily čarokameny zasazené do zdí. Jejich světlo jim odhalilo dlouhou, rovnou chodbu.

„Kde to jsme?“ nechápala Elysia. „A smíme tady vůbec být?“
„U Zdroje, to myslíš vážně? To jsem tě vůbec nic nenaučila? Jasně že tady nemáme co dělat, ale když nic neriskuješ, tak skončíš... prostě jako ty ostatní. Jsme v tajné chodbě, a to samo o sobě by mělo holce v tvém věku stačit, aby byla nadšená a zvědavá, ne?“

„Však to taky jsem. Trochu... Ale co je tohle za místo?“

„Jsme uvnitř ve zdech. Tyhle průchody používají starší sestry, aby se rychle dostaly z jedné části Jarratoxu do druhé, aniž by je přitom někdo viděl.“

„Ale proč to před námi tají?“

„Podívej, už bys mohla vědět, že Sesterstvo bytostně nesnáší slovo *tajit*. Všechny jsme přece strašně hrdé na to, jak jsme otevřené a upřímné, ne? Nebo přinejmenším na to, že si to o nás ostatní myslí. Není to ale pravda, jak sama za chvíli uvidíš.“

„A nebude vadit, že jsi mi tohle místo ukázala?“

„Jsi už dost stará, aby ses uměla sama rozhodnout, co chceš vědět a co ne. A teď jdeme.“

Nějakou dobu šly jasně osvětlenou chodbou, když tu nad sebou zaslechly jakési hlasy a smích.

„Tyhle chodby vedou i pod obytnými pokoji?“ chtěla vědět Elysia.

„V tomhle místě ano,“ přikývla Birgitta a rozhlédla se kolem. Teprve v tu chvíli si dívka uvědomila, že stojí na jakési křižovatce. Svítící kameny ale pokračovaly rovně dál. Pak však začaly pomalu blednout.

Birgitta mávla rukou a kameny se znovu rozzářily, tentokrát v chodbě vedoucí doprava.

„Jak jsi to udělala?“

„Tímhle tím,“ ukázala jí Birgitta černý čarokámen, který jim prve otevřel průchod. „Ví, kam chci jít, a ukazuje mi cestu.“

„Tomu nevěřím.“

„Jak myslíš,“ zašeptala Birgitta tajemně a mrkla na ni. „Ale od teď už raději mluv jenom šeptem.“

Elysia přikývla a tiše následovala starší ženu. Zvuky hlasů postupně utichly, ale když se vyšplhaly po úzkém točitém schodišti, ozvaly se znovu.

Nakonec se ocitly v nízké chodbě. Ve zdi napravo byla zasazená ozdobná mříž, skrz kterou bylo vidět ven a kterou sem pronikalo sluneční světlo. Další mříž byla o kus dál nalevo, ale ta směřovala dolů do zšeřelé haly.

„Tady se pořádají konkláve,“ zašeptala Birgitta a opatrně našlapovala na špičky, aby její kroky nevydaly ani nejmenší zvuk. „Poslední se konalo před nějakými sedmnácti lety.“

„To jsem se narodila.“

Starší žena jí věnovala podivný pohled, ale nic neřekla. Společně opatrně došly až k mříži, klekly si k ní a přitiskly svoje tváře ke studenému železu.

Dole pod nimi byly zhruba tři tucty starých žen. Některé měly žluté pláště, které ukazovaly, že jsou to vážené sestry, které mají blízko k matriarše. Jiné měly pláště šedé, s rudými šerpami nebo kápěmi – ty patřily ke klanům. Všechny seděly na dřevěných židlích a dívaly se na vyvýšené pódium, na kterém stála čelem k nim obrácená bělovlasá matriarcha v zářivě bílé ríze. V místnosti byly rozestavené velké svíce, které ji tlumeně osvětlovaly, a vzhůru k oběma skrytým pozorovatelkám stoupala vůně kadidla.

„Stejně nechápu, proč tam dole nejseš i ty?“ zašeptala Elysia.

„Tam dole jsou jen opravdu významné sestry, víš? Takové, které mají velký vliv u klanů nebo ve vnějším světě obecně,“ odpověděla jí tiše Birgitta. Pak ukázala na svoje modré roucho. „A kromě toho odmítají věřit někomu, jako jsem já.“

„Proč?“

Birgitta se chvíli odmlčela a bylo vidět, že o tom přemýšlí. „Nikdy mi nevěřily. Nejsem jedna z nich, víš? Nelíbí se jim můj přístup, moje chování. Pro ně jsou kouzla smyslem života. Čarokamenů si cení nade vše a Zdroje také. Když před nimi začnu mluvit o výcviku i v jiných oblastech, než je magie, považují to prakticky za rouhání.“

„Ale dovolily ti přece učit, ne? Minimálně mě tě učit nechaly.“

„To nechaly, sestřičko, to nechaly,“ povzdechla si starší žena. „To je ale něco jiného. Tebe mi svěřily, protože... Ale, na tom nezáleží. Ne teď. Jde o to, že jim prostě nevěřím, víš? Občas mám pocit, že učitelky jsou pro ně jen někdo, kdo se jim postará o novicky, dokud nejsou dost zralé na to, aby si z nich mohly udělat pěšáky ve svých mocenských hrách.“

„V jakých hrách? Tohle mi připadá moc vážný na to, aby to někdo dělal jen pro zábavu.“

„Podle tebe nejde brát hry vážně? To, co hrají, je hra strategie a taktiky. Podívej se tam dolů. Vidíš ty oblečené do žluté? Ty spolu hrají o přízeň matriarchy. A o možnost nastoupit na její místo, až nastane vhodná doba. A jakou hru hraje samotná matriarcha, to opravdu netuším.“

Dole najednou zaduněly těžké kroky a do výhledu jim vstoupila postava v brnění. Měla na sobě stříbrnou kroužkovou košili, těžký černý plášť a helmu, která jí zakrývala celý obličej a ze které trčely dva býčí rohy. Všechny sestry dole v místnosti okamžitě zmlkly.

„Kdo to je?“ chtěla vědět Elysia.

„Jeden z vojáků krále Mardonia.“

„Je to muž?“

„Pravděpodobně ano.“

„Já myslela, že muži mají vstup do Jarratoxu zakázanej?“

„Normálně ano,“ přikývla Birgitta, „ale občas se udělá vý-

jimka. Ale teď radši poslouchej. Myslím, že se brzo dozvíme, co tady chce.“

Vtom Elysia zahlédla ještě jednu postavu, nejspíš také v brnění. Stála až úplně vzadu v místnosti, ukrytá ve stínech, a celá rudě žhnula, jako uhlíky ve vyhasínajícím krbu. Ať už to ale byl, kdo chtěl, držel se stranou a snažil se neupoutat na sebe pozornost.

„Vidíš toho druhýho chlapa v brnění?“

„Koho myslíš? Ach...“ vydechla Birgitta.

„Nevíš náhodou, kdo to je?“

Odpovědi se ale už nedočkala, protože dole začala mluvit matriarcha. Elysia ji snad ještě nikdy neslyšela, jen párkrát ji zahlédla, jak prochází dlouhými chodbami v doprovodu svých žlutých společnic. To, co o ní věděla, měla jen od ostatních sester. Podle toho, co jí říkaly, považovala matku představenou za vznešenou, tvrdou dámu, pro kterou bylo Sesterstvo vším.

„Dolehly na nás krušné časy, moje drahé sestry.“ Mluvila silným, zvučným hlasem, který se jasně nesl celým sálem. Byl to nepochybně hlas zvyklý udílet rozkazy a očekávající naprostou poslušnost.

„*Náročné* časy,“ pokračovala matriarcha, „časy, kdy na celou zem dolehla velká tíseň. Časy, ve kterých se beze stopy ztratilo dvacet z nás.“

Voják ve stříbrném brnění nic neříkal, jen stál a pozoroval shromáždění. Ten druhý muž, ukrytý ve stínech, dál žhnul jako řeřavé uhlíky.

„A v těžkých časech je na nás, abychom učinily těžká rozhodnutí. Tak tomu vždycky bylo, taková je naše zodpovědnost. Vnější svět se mění a spolu s ním se musíme měnit i my. Dnešek není výjimkou.“

Shromážděné ženy mlčely, ale bylo na nich vidět, jak jsou

napjaté. Dokonce i ukrytá Elysia vnímala, jak atmosféra v místnosti houstne.

„Jsme s vnějším světem propojené víc, než si většina z vás uvědomuje. Naše soužití s klany je podmíněné tím, že budou dodržovat královské zákony. Ty z vás, které jsme povolaly zpět, byly povolány právě proto, že vaše klany tyto zákony porušily. Tím se vzdaly nároku na služby Sesterstva, tím přerušily své spojení se Zdrojem.“

„A jaký zákon *přesně* že to porušily?“ ozvala se jedna z žen.

Mezi ostatními to zašumělo. Birgitta se naklonila k Elysii a tiše jí pošeptala: „To je Galleya. Je to silná žena. Mám ji ráda. Jednu dobu se o ní říkalo, že patří k frakci, která chce do čela Sesterstva dosadit novou matriarchu, ale podle mě je to jen něčí výmysl. I tak ji raději *pozvaly*, aby se na nějakou dobu vrátila zpátky do Jarratoxu.“

„Protivily se přáním krále Mardonie,“ oznámila matriarcha, „ačkoli je to právě on, kdo spojuje v jednotný celek nejen Stravimon, ale i slabší národy sídlící v jeho okolí.“

„Ale *jak* se protivily jeho přáním?“ dožadovala se vysvětlení Galleya. Některé sestry znechuceně zavrtěly hlavou. Zjevně chtěly, aby toho nechala a dala pokoj. I Elysia cítila, že tohle zasedání nevyhnutelně směřuje k nějakému nevyhnutelnému cíli, který tyhle řeči jen zbytečně oddalovaly.

„Existují důležité zákony, jejichž cílem je udržet mír mezi národy. Zákony, které slouží vyššímu dobru. Zákony, které vyžadují užití magie právě v zájmu vyššího dobra. Když se ale současný stravimonský vládce rozhodl je kodifikovat, objevil se nečekaný odpor proti tomuto záměru. A co víc, i odpor proti samotné královské autoritě. A právě tato skutečnost nás nyní staví před těžké rozhodnutí, které už nemohu oddalovat. Strávily jsme dlouhé dny diskusemi nad přesným významem a jemnými nuancemi zákonů, o nichž tu mluvím, a mohly by-

chom tím strávit další roky, možná i staletí. To ale nic nemění na faktu, že je naší povinností je akceptovat a přijmout. Jinak řečeno, je nezbytné, aby Sesterstvo odpřisáhlo svoji věrnost nejen stravimonské říši jako takové, ale i přímo jejímu vládci Mardoniovi. Tím, že tak učiníme, zajistíme mír a stabilitu na našem kontinentu a navíc i novou, lepší budoucnost pro příští generace našich sester. A právě to je mým úkolem coby matriarchy, a právě proto chci jeho nabídku přijmout. Právě proto chci tuto dohodu uzavřít.“

Některé sestry se zvedly ze židlí a začaly protestovat, jiné se jen vzrušeně obrátily ke svým sousedkám, aby s nimi toto oznámení probraly. Bylo zřejmé, že v názoru na celou situaci nejsou jednotné. Po chvíli ale matriarcha zvedla obě ruce nad hlavu a hlasy se postupně utišily.

„K tomuto rozhodnutí jsem nedospěla nijak lehce. Nicméně král Mardonius chce udělat naše spojenectví pevnější, formálnější. Hlubší, dalo by se říct.“

„A co nám to vlastně nabízí? Co chce Sesterstvu nabídnout, aby nám zajistil tu lepší budoucnost?“

Matriarcha čekala, až bylo v místnosti znovu naprosté ticho. „Naše způsoby vytváření novicек jsou zastaralé a nespolehlivé. Naše kontrola nad chovným programem a jeho výsledky je minimální, pokud vůbec nějaká. Některé vlastnosti bychom rády zachovaly, ale ony přesto mizí. Jiných bychom se chtěly zbavit, ale ony se nekontrolovatelně šíří. To ale samy dobře víte. Král Mardonius má přístup k úžasným znalostem, které získal díky spojenectví s jistou rasou sídlící daleko od našich břehů. Tyto znalosti by nám zajistily úplnou kontrolu nad tím, jaké naše novicky budou. Už žádné slabé sestry, žádná selhání.“

Elysii se při té řeči rozšířily oči a obrátila se k Birgittě. V hlavě jí vířily tisíce otázek. Už dřív slyšela o tom, že novicky pocházejí ze vztahů mezi vybranými muži z vnějšího světa

a konkrétními sestrami, ale teď to měla potvrzené. Novicky se nerodily. Byly šlechtěny jako nějaká zvířata.

„To ale není vše,“ pokračovala zatím matriarcha. „Králi se podařilo objevit několik bohatých nalezišť čarokamene na různých místech našeho kontinentu a v rámci naší dohody se zavazuje nám tato místa postoupit. Současně nabízí zařídit jejich těžbu a následné doručení sem, do našeho sídla. Jsou tam všechny typy kamenů, jaké si jen umíte představit, sestry. Všechny druhy i odstíny barev.“

„Jinými slovy si nás chce koupit,“ prohlásil kdosi.

„Necháme se podplatit?“

„Je to *obchod*,“ vyštěkla matriarcha rozzlobeně. „Je to obchod jako každý jiný. Takhle to ve vnějším světě chodí, sestry.“

„A tady, zdá se, taky,“ ušklíbala se jedna z žen.

„Jedná se o vzájemně výhodné partnerství. Nic víc, nic méně,“ odsekla matriarcha a ohlédla se po stále tichém vojákovi. „Nic méně ani to není vše. Král navíc slíbil, že nám v těchto nejistých časech zajistí bezpečí.“

Voják dál stál a nehýbal se, ale postava ve stínech náhle zjasněla, jako když fouknete na uhlíky a ty se rozžhaví. Elysia byla ochotná přísahat, že ve stínu jejího obličeje zahlédla hořící oči.

„Jediné, co za všechno tohle král žádá, je, abychom mu v případě potřeby přišly některé z nás na pomoc. Několik našich černě oděných sester se k němu už dokonce vydalo, za což nám vyjádřil velký dík.“

„Chce po nás, abychom mu pomáhaly se zabíjením nevinných!“ vykřikla Galleya. „Abychom mu pomáhaly masakrovat dobré, čestné lidi!“

Voják stojící vedle matriarchy se nespokojeně pohnul. Neudělal nic konkrétního, ale i tak v tom byla výhrůžka. Na chvíli se rozhostilo ticho. Sestry byly příliš šokované tím, že se je někdo pokouší zastrašit, než aby nějak reagovaly.

V tu chvíli si Elysia uvědomila, že ohnivá postava někam zmizela.

Po chvíli se matriarcha nuceně zasmála. „Urážíte naše hosty,“ pokárala shromáždění. „Nejsou to žádní řezníci. Jsou nositeli míru a stability. Brání svobodu nevinných lidí. Nemluvě o tom, že všechny tyhle věci nejsou naše starost. Jsou starostí světa venku za našimi branami.“

„Nejsme snad součástí světa i my?“ zeptala se jedna ze sester rozhořčeně.

„A co chceš od nás?“ dožadovala se jiná. „Mně to zní, jako že už ses dávno rozhodla.“

„Ne, rozhodnutí ještě nepadlo. Proto jste tady vy. Dnes naše Sesterstvo stojí na křižovatce. Pokud se tak rozhodneme, vydáme se vstříc Mardoniovi. Výměnou za to získáme kontrolu nad chovem novicек, o jaké se nám ani nesnilo, a k tomu ještě prakticky neomezený přísun čarokamene. Ve výsledku to povede k tomu, že naše schopnosti dosáhnou nových výšin. To je neuvěřitelná příležitost. Příležitost, kterou nemůžeme ignorovat. Přitom jediné, co se po nás chce, je podpořit krále v boji za mír a stabilitu. Podpořit ho stejně, jako už dávno podporujeme klany – a upřít naši podporu těm, kdo se budou králi protivit.“

„Jaké jsou další možnosti?“ ozvala se sestra sedící až v poslední řadě, prakticky přímo pod Elysií. „Co když odmítneme?“

„I to je samozřejmě reálná možnost. Můžeme odmítnout uzavřít s králem hlubší spojení. Na druhou stranu nezapomínejte, že jsme vázané dohodou, kterou naše Sesterstvo přijalo na počátku Devátého věku. Pokud odmítneme, tento stovky let starý pakt bude ohrožen. To by nás mohlo oslabit. Omezilo by to naše zdroje i přísun novicек. A ty z vás, které se zajímají o *vnější* svět, určitě chápou, že tohle by v něm způsobilo jen další problémy a nejistotu.“

Shromážděné ženy si mezi sebou začaly znovu šeptat. Matriarcha klidně stála na pódiu a vypadala, že je sama se sebou spokojená.

„Mardoniovi poslové u nás zůstanou dva dny a dvě noci, takže s odpovědí nemusíme nijak spěchat. Chápu, že se jedná o těžké rozhodnutí, zejména pro některé z vás. Určitě vám nemusím připomínat, že naše Sesterstvo stojí na *demokratických* základech, a právě tak padne i toto zásadní rozhodnutí. Nyní se vraťte do svých pokojů, do studoven či knihoven, nebo kamkoli budete chtít, ale prosím, neprobírejte nic z toho, co tu bylo řečeno, s kýmkoli, kdo není přítomen v této místnosti.“

Zavrzaly židle a sestry se začaly zvedat. Některé mlčely, jiné mezi sebou živě diskutovaly. Po chvíli matriarcha sestoupila z pódia a zamířila ke dveřím. Všechny přítomné ženy se za ní seřadily, aby odešly společně s ní.

Birgitta a Elysia opatrně zacouvaly od mříže, kterou všechny pozorovaly.

„O co tam dole vlastně šlo?“

„Slyšela jsi to přece sama. Dva dny a dvě noci,“ povzdechla si Birgitta. „Dva dny a dvě noci bude matriarcha obcházet jednotlivé sestry a bude je přesvědčovat, sliby i zastrašováním, aby hlasovaly pro její návrh. Většina z nich nakonec podlehnou.“

„No a co to bude znamenat pro nás?“

„To znamená, že z dlouhodobého hlediska bude Mardonius tohle Sesterstvo *vlastnit*.“

„Vlastnit?“

„Více méně ano, sestřičko,“ povzdechla si Birgitta a zavřela oči. „Viš, co král provádí ve světě za našimi mosty?“

„Něco málo jsem zaslechla.“

„Pokud to znělo špatně, tak to nejspíš byla pravda. A teď si představ, o kolik horší by to bylo, kdyby mu v cestě nestály

naše sestry u klanů. Vlastně ne. Představ si, že by místo proti němu pracovaly *pro něj*. Máš vůbec ponětí, k čemu by to vedlo?“

„Asi k ničemu dobrému, co?“

„Ano. U Zdroje, rozhodně k ničemu dobrému!“

„Co vlastně měly znamenat ty řeči o chovu? Však víš, to, co říkala matriarcha ohledně královny nabídky.“

Birgittin výraz změkl. „Prozatím bude lepší, když na tuhle část raději zapomeň. Zrovna v tvém případě není nijak důležitá. Pro tebe může být podstatná až někdy v budoucnu. Záleží ale na tom, jak se rozhodneš naložit se svým životem.“

Dívka se zamračila. „Nic z toho, o čem matriarcha mluvila, se mi nelíbí.“

„Já vím. Věř sama sobě a svým instinktům. Nemluvě o tom, že přítomnost králových vojáků na tom jednání je sama o sobě špatným znamením. Jsou to muži zvyklí zabíjet a zastrašovat – a ani pro jedno z toho není v našem sídle místo. Vlastně nikde na světě pro tyhle věci není místo, nebo přinejmenším by být nemělo.“

„Ještě jsem neviděla nikoho takového, jako byli ti muži dole. Jeden z nich vypadal, jako by hořel.“

„Na našem kontinentu jsou tisíce válečníků, sestřičko, ale pokud vím, ještě nikdy žádný z nich nevstoupil do Jarratoxu. Matriarcha sice tvrdila, že to jsou poslové, ale kdo kdy viděl posla v plné zbroji? Kdepak. Tihle muži, to jsou Mardoniovi osobní poskoci. Doneslo se mi, že jeho nejvěrnější muži se cíleně nechávají posednout démony. Že jim prodávají svoje duše výměnou za nadlidské schopnosti. Všimla sis, že ten v helmě si ani nezvedl hledí? Co pod ním asi schovával, že jsme to neměly vidět? A ten druhý, co se schovával ve stínech... Ten zase vypadal, jako by sem přišel ze samotného pekla.“

„Myslíš, že je sem král poslal, aby se postarali o některou ze sester?“

„Kdyby Mardonius chtěl některou z nás mrtvou, poslal by vrahy,“ zavrtěla Birgitta hlavou a nejistě přešlápla. „Kdybych měla hádat, tak podle mě jsou tihle chlapi, tihle *poslové*, jen vlídnou připomínkou královy skutečné moci.“

„Ale co budeme dělat?“

„To si ještě budu muset promyslet, ale obávám se, že v tomhle ohledu jsme prakticky bezmocné. Ještě uvidíme. Víš ty co, sestřičko? Zítra tě na lekci vezmu do lesů venku, za mosty. Kdyby nic jiného, snad tam alespoň budeme mít klid.“

„Budeme střílet z luku?“ Elysia se ani nesnažila skrýt, jak je tou představou nadšená.

„Možná, sestřičko. I když... Dobře. Myslím, že spojení se zemí nám oběma jen prospěje. Mně teda určitě. Pomáhá mi to přemýšlet.“

Landrilova maska

Tři dny uběhly v tichu a klidu. Problém byl v tom, že co v něm Landril probudil staré vášně a vzpomínky, čas se Xavirovi neskutečně vlekl. Toužil po akci. Toužil už být odsud pryč. Poprvé po dlouhých letech se cítil být zase naživu.

A tak v rámci přípravy na velký útěk honil svoje muže, cvičil je a trénoval. Nutil je, aby postupně brali jeden druhého na záda a pak takhle běhali kolem cely, dokud nepadali vyčerpáním.

Třetího dne se padesát dva vězni vynořili na čerstvém vzduchu. Postávali na nádvoří a kolem nich se k zemi snášel tající sníh, zatímco z vyvýšených ochozů je ostrážitě sledovalo na padesát strážných. Dalších několik vojáků stálo přímo na nádvoří. Ti zase dávali pozor, jestli se všichni chovají, jak mají.

Xavir s Landrilem si je pečlivě prohlíželi a pátrali po nějakém, který by byl zhruba stejně vysoký jako špicmistr. A ideálně aby byl sám. To byl trochu problém, protože strážní měli ve zvyku pohybovat se všude minimálně ve dvojicích.

Konečně jim štěstí přálo a našli vhodnou oběť. Vyměnili si pohledy a rychlým kývnutím si potvrdili, že jdou na věc. Pak se dali do hlasité hádky, která okamžitě upoutala pozornost všech vojáků – jak těch dole na nádvoří, tak i těch na hradbách.

„Zopakuj to ještě jednou a já tě zabiju!“ řval Xavir jakoby vztekle z plných plic.

„Tak to zkus, frajere,“ provokoval ho Landril teatrálně.

Přesně v tu chvíli se ale na opačném konci nádvoří strhla velká bitka, do které bylo zapojeno snad dvacet mužů, a ta strhla pozornost většiny strážných na sebe. Když se pak do sebe oba muži pustili pěstmi, byl poblíž stojící voják, jejich vyhlédnutá oběť, ten jediný, kdo si jich všímal. Vztekle vytasil meč a vyrazil je od sebe odtrhnout.

Jenže to už Xavir přestal předstírat boj s Landrilem a bleskově se na něj vrhl. Vší silou narazil muže na zeď, vytrhl mu meč z ruky a s chirurgickou přesností mu prořízl průdušnici. Vytryskla krev, voják obrátil oči v sloup a pak se bez jediného zvuku sesul k zemi.

„Taky jsi mi nemusel zakrvácet moji novou uniformu,“ ušklíbl se špicmistr.

„Nekecej a převleč se,“ zasyčel Xavir popuzeně.

To už kolem nich stálo několik naprosto klidně vyhlížejších členů gangu, kteří následnou výměnu oblečení zakryli svými těly.

Jakmile měl Landril na sobě celou zbroj včetně helmy, znechuceně setřel zbytky krve a pak se už vžil do své nové role. Panovačně mávl rukou a muži se poslušně sklonili, zvedli mrtvolu nyní oblečenou do vězeňských hadrů, odtáhli ji k padacímu mostu a shodili do hlubin. Jakmile bylo po všem, rychle se rozprchli po dvoře, jako by se nic nestalo.

Zbylí vojáci zatím uklidnili předstíranou bitku na opačném konci nádvoří a teď naštvaně naháněli vězně zpátky pod zem. Landril se k nim suverénně přidal a při tom se pohyboval úplně jinak než ještě před chvílí. Na pohled mezi ně bez problémů zapadl.

Doufám, že se ve svojí práci opravdu vyznáš, špicmistře, pomyslel si Xavir, když mizel v temném průchodu.

V Pekelné bráně strávil nekonečných pět let, ale těch pár hodin před pokusem o útěk připadalo Xavirovi mnohem, mnohem delších než jeho celý dosavadní pobyt.

V jednu chvíli přemýšlel o pocitech, které měl, když zabil toho vojáka nahoře. Bylo to poprvé po mnoha letech, co někomu vzal život. Poprvé od události, kvůli které ho sem zavřeli. Poprvé od masakru u Baradijských vodopádů.

Ke svému překvapení však zjistil, že kvůli tomu necítí žádné výčitky, i když vnitřně věděl, že by měl. Chápal ale, proč tomu tak je. Aby se nezbláznil z toho, co ho do Pekelné brány dostalo, vytvořil si jakousi mentální bariéru, kterou se odřízl od těchhle věcí. *Kolik lidí jsem vlastně za svůj život zabil? přemýšlel. Stovky? Tisíce? Nebo ještě víc?* Raději toho nechal. Takovéhle myšlenky by rozhodně nevedly k ničemu dobrému a on se teď potřeboval soustředit na nadcházející události. Pokud šlo o toho vojáka, možná měl někde ženu a děti, ale Xavir vždycky zastával názor, že pokud se někdo dá k vojsku, musí počítat s tím, že může zemřít. Ostatně za tohle riziko dostává i patřičně zaplacen. Smrt toho chudáka byla nešťastná, ale nevyhnutelná součást jeho plánu. Protože tohle byla válka – a ve válce se umírá.

Xavir tiše ležel posteli a čekal. Slunce pomalu klesalo k západu, stíny se prodlužovaly a jeho spoluvězni byli stále nervóznější. Přecházeli po cele, kleli a nadávali. Zoufale chtěli vědět, co se děje nahoře, jak se Landrilovi daří. Jestli uspěl. Xavir žil ve stejné nejistotě jako oni a byl stejně nervózní, léta zkušeností ho však naučila šetřit energií tam, kde stejně nemohl nic změnit.

Konečně na chodbě zaslechli těžké kroky. Byl to jeden pár těžkých bot a podle toho, jak šouravě zněly, byl jejich majitel velmi unavený. Pak se v okénku nade dveřmi objevila hlava, jejíž obličej zakrývala těžká bronzová helma. O okamžik později se ozvalo duté *cvak* a dveře se otevřely.

Xavir byl okamžitě venku.

„Něco novýho?“ zašeptal.

„Nikdo si mě nevšímal, bohyně budiž pochválena. Strážní se tu obměňují tak často, že půlka z nich se navzájem vůbec nezná. Ale k věci. Zajistil jsem nám volnou cestu až nahoru, k hlavnímu vchodu do podzemí, ale dál je to už příliš dobře strážené na to, abych tam mohl prostě nakráčēt a začít všem před nosem odemykat brány.“

„O to se postaráme, až se tam dostaneme,“ přikývl Xavir. „Už jsi pustil Valderona a jeho muže?“

„Ne, ještě ne.“

„Tak tam hned zajdi a zaříd' to. Víš, kde je najdeš?“

„Přibližně,“ pokrčil převlečený špicmistr rameny.

„Budu počítat do stovky,“ rozhodl se Xavir. „Pak s chlapama vyrazíme. Sejdeme se na vnitřním nádvoří, platí? Počkáme tam na vás. Bez Valderona neodejdeme.“

Stál ve dveřích a sledoval, jak falešný voják šouravým krokem míří pryč. Jeho pět spolubydlících se mu natlačilo za záda, celí dychtiví odejít, ale on je mávnutím ruky zahnal zpátky do cely.

„Půjdeme až s Valderonovejma chlapama,“ zopakoval a pak začal tiše počítat.

„Proč bysme kurva měli?“ poklepal si Jedral na svoji plešatou hlavu. S oblibou tvrdil, že ho o vlasy připravila magie, ale nejspíš to byla jen další z jeho smyšlených historek.

„Protože s tímhle uvažováním je teď konec. Už to není vězeň proti vězňovi. Je to vězni spolu a proti vojákům. Naším nepřítelem jsou teď místo Spoutanejch strážní.“

„Hele, mně je to jedno. Hlavně když dostanu možnost někomu pěkně zakroutit krkem,“ zachechtal se divoce Jedral.

„Nemůžu bojovat s *nima* jakože na naší straně,“ zašklebil se Davlor a utřel si rukávem nos. „Klidně mi nadávejte do tvrdohlavejch oslů, ale jakože fakt nemůžu.“

Xavir se na něj opovržlivě podíval. „Je to na tobě. Buď budeš bojovat společně s nimi, nebo tady umřeš. Vyber si.“

„Ale jsou to přece naši *nepřátelé*,“ popotáhl mladík nosem.

„No a já ti říkám, že to už neplatí. Teď jsou to naši spojenci,“ vyjel na něho Xavir našťvaně. „Řekni mi, už jsem tě někdy zklamal? Když ti vrazili nůž do zad, kdo se za tebe postaral o odplatu? Když jsi vyvolal rvačku, kdo ji zarazil dřív, než jsi skončil mrtvej dole pod hradbama? Kdo s tebou trénoval, abys nebyl slabej jako stará bába nad hrobem? Kdo zastrašil strážný, když se s tebou chtěli podělit o hrot svého kopí? Já, já, já a zase já. No a teď ti nabízím příležitost stát se znova svobodným člověkem. Ber, nebo nech bejt, je to na tobě. Jestli do toho ale jdeš s náma, koukej si zapamatovat jedno. Pokud se odsud dostaneme, tak ve světě venku si budeš nový přátele hledat jen těžko. Ta značka na tvój ruce se o to postará.“

Najednou Xavir zaslechl tiché kroky. Někdo se plížil chodbami. V duchu si vynadal, že během svého výlevu zapomněl počítat.

„Je čas jít,“ rozhodl se.

Opatrně vyšli ven z cely a na chodbě se přidali ke členům Valderonova gangu, kteří mířili k vnitřnímu nádvoří.

Xavir je mávnutím ruky zastavil a opatrně se plížil napřed. Pokračovat jim dovolil, teprve když se v houstnoucím šeru přesvědčil, že voják stojící před bránou je převlečený Landril a že je sám.

Teprve pak dal znamení a vězni se vyhrnuli na nádvoří. Drželi se u stěn, ve stínu lávek obvykle obsazených strážnými. Xavir se rychle rozhlédl po okolí, aby zhodnotil jejich možnosti v případě nouze. Moc dobře to nevypadalo. Byli tu jako na dlani a jediné krytí nabízely jednak dva vozíky před nimi a pak několik sudů s vodou o kus dál vpravo.

Rychle našel Valderona a pak si po vojensku stiskli zápěstí.

Tentokrát veřejně, tak, aby to všichni muži viděli. Jeden nebo dva vězni vypadali překvapeně, ale většině to bylo jedno. Chtěli to už hlavně mít za sebou.

„Nemáme žádný zbraně,“ ušklíbl se Valderon. „S výjimkou toho meče, co má tadyhle tvůj špicmistr u pasu.“

Xavir přikývl, přikročil k Landrilovi a meč mu vzal. Pak ho podal jílcem napřed Valderonovi. „Teď je tvůj.“

Rozložitý válečník ho s kývnutím přijal, potom vyzkoušel jeho vyváženost a párkrát s ním na zkoušku mávl. Z každého jeho pohybu bylo vidět, že je zkušený voják. Pak se usmál. „Je to levnej, mizerně vyrobenej krám, ale jakože je bohyně nade mnou, vzít život zvládne docela dobře.“

Xavir přikývl, ale zpod přimhouřených víček pozorně sledoval každý pohyb vůdce Spoutaných. Tohle byla chvíle, kdy byla jejich vzájemná důvěra vystavena první opravdové zkoušce, a on chtěl být připravený, kdyby to nevyšlo.

Valderon ale klidně opřel meč špičkou o zem a pak povytáhl obočí. „A co ty, ty žádnou zbraň nemáš?“

„Co nevidět si nějakou obstarám.“

„A jak budeš do té doby zabíjet?“

„Celkem snadno,“ pokrčil Xavir rameny. „Řekl jsi svým mužům, aby se drželi pohromadě s mejma chlapama? Že jsme teď spojenci a že už spolu bojujeme?“

„Udělají to, co já,“ zašklebil se Valderon. „A co ti tvoji?“

„Mají svoje rozkazy a budou se jich držet. Tak dobře, jdeme. Nemáme na to celou noc.“

Landril

Landril se zařadil mezi přibližně čtyři desítky prchajících vězňů a společně s nimi následoval Xavira s Valderonem. Přitom se pořád rozhlížel kolem a čekal, že na ně každou chvíli vyběhnou davy ozbrojených strážných. Anebo také ne. Při troše štěstí budou mít příliš mnoho práce s potlačováním vězeňské vzpoury, o kterou se postaral, když hodil svazek klíčů do jedné z cel, kterou obývali muži nepatřící k jejich plánu. Doufal, že touhle dobou už nějakých tucet nebo i víc vězňů bojuje s vojáky a stará se o to, aby mezi jejich vězniteli zavládl pořádný chaos.

Hlavně ale byl rád, že je konečně na cestě pryč z tohotohle prokletého místa.

Xavir gestem mužům připomněl, že se mají chovat co nejtíšeji, a pak je odvedl na další nádvoří. Celou cestu pak dohlížel, aby se pohybovali jen ve stínech těsně kolem obvodových zdí. V panující tmě to mohlo vypadat jako přehnané opatření, ale Landril byl rád, že zbytečně neriskují.

Xavirovo naléhavé zasyčení všechny přimělo ztuhnout uprostřed pohybu. V nastalém tichu bylo slyšet blížící se kroky. Oba vůdci na sebe kývli a vyrazili vpřed.

Landril neviděl, co se stalo, ale zaslechl tiché heknutí a slabé zařinčení brnění. O pár vteřin později už byli oba válečníci zpátky a předali dva meče a brnění mužům, aby se o ně podělili.

Špicmistr se zamračil. Byl to opravdu dobrý nápad, dávat těmhle vyvrhelům zbraně? Jak moc jim můžou věřit? Jak moc může člověk vůbec věřit téhle vybrané společnosti těch nejhorších vrahů a zrádců z celého Stravimonu? Pravdou bylo, že Landrilovi by nijak nevadilo, kdyby jich během útěku pár zemřelo, ale Xavir zjevně měl na celou věc jiný názor. Nebo přinejmenším chtěl svým mužům dodat pocit, že mu na nich záleží.

Jejich skupina vyrazila další chodbou, když vtom se naráz zastavila. Proti nim totiž šli tři vojáci. Když si prchajících vězňů všimli, vyřeštili oči překvapením. To už se ale proti nim hnali úděsnou rychlostí Valderon s Xavirem. Vůdce Spoutaných ani nezastavil, jen máchl rukou a první z vojáků se skácel k zemi s useknutou hlavou. Z ruky mu vyklouzl meč a Xavir se v plném běhu sehnul a chytil ho dřív, než vůbec stačil dopadnout na zem. Za okamžik už byla jeho čepel zaražená do hledí dalšího vojáka a o další úder srdce později Valderon vyřídil i toho posledního.

Xavir je rychle vysvlékl a znovu rozdál zbraně i kusy brnění mužům, aby si je mezi sebe rozdělili. Přitom tiše vydával příkazy: každý si měl vzít jen jednu věc, ať už to byl meč, nebo helma, nebo třeba nárameník. Až se dostane i na posledního z nich, začnou další kolo a opět – každý si nechá po jednom kuse a tak dále. Takhle na tom všichni budou stejně.

Když bylo hotovo, odtáhli těla stranou a vyrazili dál, na další malé nádvoří. Když se k němu dostali, dolehl k nim z tunelů tlumený křik. Landril hádal, že to byli vězni, kterým dal klíče a kteří se nejspíš právě pokoušejí o vlastní útěk.

Jejich skupina mezitím doběhla na nádvoří, kde se jim do cesty postavili další strážníci. Vězni, kteří měli meče, se rychle prodrali dopředu a zaútočili.

Jedral a Tylos byli mezi nimi a Landril nemohl než s podi-

vem sledovat, jak moc se jejich bojové styly liší. Byli jako den a noc, a přitom stejně efektivní. Jedral likvidoval svoje nepřátele hrubou silou a odhazoval je od sebe jako hadrové panenky. Na druhou stranu Tylos ovládal svůj meč s chirurgickou přesností, jen pomocí jemných pohybů zápěstí. Přitom ale špičkou lehce prosekával krky a průdušnice.

Toho všeho si ale špicmistr všímal jen okrajově. Když se do boje zapojili Xavir s Valderonem, strhli na sebe jeho plnou pozornost. Pohybovali se přinejmenším dvakrát rychleji než ostatní. Naprosto vypadali, jako by žili v nějakém jiném vlastním světě. Ve světě, kde neplatily běžné fyzikální zákony. Jejich meče létaly vzduchem, nechávaly za sebou stopy stříkající krve a vojáci kolem nich padali jako obilí při žních.

Xavir držel svoji čepel v jedné ruce a druhou používal k tomu, aby mohl soupeře udeřit, když se naskytla příležitost. Pokaždé, když mu nějaký voják vykryl útok čepelí, okamžitě toho využil a volnou dlaní ho odhodil na zeď nebo na jeho společníky.

Nejúžasnější ale bylo, že i uprostřed boje všichni vězni poctivě dodržovali Xavirovy příkazy. Kdykoli nějaký voják zemřel, vrhli se na něj jako kobylinky a strhali z něj brnění i zbraně – a pak se o ně poctivě podělili. S každým zabitým nepřítelem tak na tom byli lépe a jejich skupina se postupně stávala nebezpečnější a nebezpečnější. Nakonec se dostalo i na Landrila, kterému někdo do ruky vtiskl meč. Ne že by mu k něčemu byl.

Na zemi tou dobou leželo už patnáct mrtvých vojáků, z nichž většinu měli na svědomí oba vůdci gangů.

Z chodeb za jejich zády k nim doléhal stále hlasitější křik a hluk.

Pak se pevností rozlehlo bimbání zvonu.

Uprchlíci si toho ale nevšíмали. Vrhli se na těžké dubové dveře a společnými silami zvedli závoru, která je držela zavřené. Nově otevřený průchod vedl přímo na další nádvoří, které

končilo masivní bránou – tou, která dala Pekelné bráně její jméno a za kterou už na ně čekala svoboda.

A před ní stálo v dvouřadu nastoupených dobře čtyřicet vojáků.

Xavir je přelétl pohledem a pak rychle rozdělil svoje muže do dvou skupin. Sám se postavil do čela jedné z nich, zatímco Valderon se ujal vedení té druhé. Pak vyrazili podél zdí, aby napadli strážné z obou boků. Ti na to nijak nereagovali, jen stáli na místě a čekali. Landril hádal, že dostali příkaz udržet bránu za každou cenu.

Když se k nim vězni dostali dost blízko, s křikem se na ně vrhli. Xavir někdy během cesty dal svůj meč nějakému spoluvězni, a tak šel do boje s prázdnýma rukama, ale to ho ani nezpomalilo. Prostě se vrhl na nejbližšího vojáka, jednou rukou ho praštil do krku a druhou mu vzal zbraň. Landril najednou zjistil, že všichni kolem něj se vrhli do boje a on zůstal sám.

Strážní se pod tlakem útočníků rozdělili do dvou skupin, což vězňům celý boj značně usnadnilo. Xavir byl v samém středu vřavy, a nebylo ho vidět. Kde je, se dalo poznat jen podle zakrvácené špičky jeho nového meče, který se občas mihl nepřírozenou rychlostí vzduchem nad hlavami vojáků.

Landril si všiml, že někteří vězni využívají tuhle příležitost, aby si na svých nepřátelích vylili frustraci nahromaděnou za dlouhá léta šikany a ústrků. Zraněné a umírající často prakticky rozsekali na kusy, než z jejich zakrvácených zbytků strhali kusy brnění.

Jestli to zvládneme a dostaneme se odsud, napadlo mimovolně Landrila, budou se o tomhle boji zpívat písně. Ale vsadím se, že pravda o těchhle krutostech se do nich nedostane.

Zahlédl jednoho z Xavirových mužů, Jedrala, jak vojákovi strhl helmu z hlavy a pak ho s ní ubil k smrti. A celou dobu se spokojeně pochechtával. Zato ten černoch z Čambreku, Tylos,

prostě jen netečně a jakoby mimochodem zabíjel každého, kdo se mu postavil do cesty. Nic víc než rozsévání smrti ho, zdálo se, nezajímalo.

Vojáci jeden po druhém padali a umírali, ale několik vězňů už to také mělo za sebou. To, že neměli prakticky žádné brnění, z nich dělalo snadný cíl i pro tak mizerné a vyděšené soupeře, jakým tu čelili. Landril byl jen rád, že neměl dost času se s nimi pořádně seznámit.

Boj se pomalu chýlil ke konci a Xavir zařval, aby mu někdo pomohl otevřít bránu. Přidali se k němu čtyři další vězni a společnými silami se pokusili zvednout obří trám, který sloužil jako závora. Valderon zatím vyrazil k nedaleké páce, ke které vedly masivní řetězy, a začal zápasit s ovládáním mříže a mostu.

S hlasitým skřípěním se konečně začala masivní vrata otvírat...

„Lučištníci!“

Byl to Xavir, kdo si jich všiml první. Varovně vykřikl a přitom ukázal na ochozy, kde se rychle řadili strážníci s luky. Další se objevili na ochozu nad bránou, odkud by měli celé nádvoří jako na dlani.

Landrilovi se s děsivým zadrnčením zabodl do stěny těsně u hlavy dlouhý šíp a on se vyděšeně skrčil. Moc nechybělo a měl to za sebou.

„Popadněte každou jednu mrtvolu!“ přikázal Xavir. „Dělejte, tak jak jsme si to nacvičovali! Každou popadněte jedno tělo a hodte si ho na záda.“

Muži ale jen stáli a vyděšeně na sebe zírali. Xavir se naštvane rozhlédl a pak vztekle zařval. „Tak dělejte, vy dámičky, kurva!“

To je probralo.

„Bohyně, smiluj se nad námi,“ povzdechl si Landril, když s hekáním zvedal jedno z ležících těl a házel si ho na záda. Sotva to udělal, ucítil ostré trhnutí. To se do jeho provizorního

štítu zaryl první šíp. Muže vedle něj trefili do lýtky a on se skácel k zemi, kde ho zavalilo tělo, které okamžik předtím pracně zvedl na ramena.

„Tak a teď se seřaďte. Pěkně rameno na rameno, mrtvola na mrtvolu,“ přikazoval Xavir. „Kryjte se, jak nejlíp to zvládnete.“

Landril se ušklíbl. V podání obou vůdců to vypadalo, že tahat s sebou mrtvolu a schovávat se za ní je úplná hračka. Problém byl, že v tomhle případě zdání rozhodně klamalo.

Landril s těžkým tělem na zádech doklopýtal k ostatním vězňům a společně s nimi pomalu a nejistě zamířil k otevřené bráně, zatímco šipy cvakaly o dláždění pod jejich nohama a bořily se do masa mrtvol, které s sebou nesli.

Pak najednou byli na cestě před pevností. V panující tmě neviděli moc ze svého okolí, jen prvních pár yardů strmého srázu na obou stranách. Najednou se na vrcholu nejvyšší věže objevilo jasné světlo. Landrila napřed napadlo, že si na ně vojáci chtějí posvítit, ale pak mu došlo, že se nejprve prostě snaží vyhlásit poplach kvůli jejich útěku.

Když kolem sebe neměli zdi, které by je chránily, opíral se do nich ledový vítr plnou silou. Jít v něm s mrtvolou na zádech bylo skoro nemožné. Špicmistr byl v pokušení ji odhodit, navíc když déšť šípů dávno ustal.

„Každou chvíli po nás začnou znova střílet!“ vykřikl varovně Valderon, skoro jako by mu četl myšlenky. „V tomhle větru jim ale budou prakticky k ničemu, takže ještě chvílku vydržte. O pár metrů dál budeme mimo dostřel a pak můžete tyhle mrtvoly odhodit. Naší další starostí budou čarodějnice.“

Landril se nervózně přikrčil, když na dláždění pod jeho nohama zarachotil první šíp. Pak přilétl další a po něm ještě další a brzy jich byly ve vzduchu celé tucty. Kolem něj zápasilo s větrem a se svým odporným nákladem snad tucet dalších

vězňů. Společně klopýtali pryč od pevnosti směrem do noční temnoty po úzké cestě, která z obou stran končila strmým útesem.

No, přinejmenším jsme neumřeli. Zatím, pomyslel si Landril.

Čarodějnice

Potáceli se po cestě dolů ze svahu. Xavir se neustále ohlížel přes rameno směrem ke stále ještě hořícímu signálnímu ohni, ale zdálo se, že je nikdo nepronásleduje ani že nikdo další už z pevnosti neutíká. Všechno nasvědčovalo tomu, že jejich malá skupinka je jediná, které se podařilo probít ven na svobodu. Teď ještě si ji udržet.

Když se konečně dostali bezpečně mimo dostřel, odhodili svoje štíty z mrtvol do křoví u cesty. Pak se obrátili ke Xavirovi a Valderonovi a napjatě čekali na jejich další rozkazy.

„Slunce vyjde už za pár hodin,“ mávl Valderon rukou směrem k východu, pryč od jasně zářícího půlměsíce. Jakmile se jejich oči přizpůsobí tmě, uvidí v jeho světle skoro jako ve dne. „Do té doby bysme měli bejt pořád v pohybu, abychom nezmrzli.“

Xavir si zatím prohlížel muže před sebou. „Je někdo zraněnej, chlapi?“

Teď už bývalí vězni se po sobě podívali, ale nikdo se neozval. Xavir v duchu zaklel. Báł se, že většina z nich by mlčela, i kdyby jim něco skutečně bylo. A v tom byl problém. Statečnost je moc hezká vlastnost, ale jejich skupinka bude jen tak rychlá jako ten nejpomalejší muž v ní. S povzdechem to prozatím nechal být a raději zkusil zjistit, kdo vlastně přežil. Z jeho

gangu to byli Davlor, Landril, Grend, Jedral, Tylos a Barros. A pak ještě Krund. Pokud šlo o Spoutané, tak kromě jejich vůdce tu byli ještě Harrand a Galo.

Takže je nás jedenáct. Podstatně méně, než kolik očekával.

„Tak dobře,“ přikývl konečně. „Zbavte se všeho, co nedokážete nést s sebou na dlouhou vzdálenost. Od teď poběžíme. Nijak rychle, ale koukejte držet tempo, jasný? Vyrazíme dolů z kopce a budeme držet směr, dokud nebudeme dole v údolí. Počítám, že to nám zabere pěkných pár hodin. Budeme odpocívat, ale ne dlouho. Naší jedinou nadějí je teď rychlost. Do východu slunce musíme být co nejdál odtud.“

„Jsme teď svobodní?“ zeptal se kdosi.

„Pořád ještě se musíme dostat přes... *čarodějnice*. Teprve pak bych řekl, že nejspíš ano,“ pokrčil Xavir rameny. Pak se obrátil k Valderonovi. „Máš to?“

Urostlý voják sáhl do tajné kapsy, kterou si sám všil do haleny, a pak z ní vytáhl cosi malého, zabaleného v kusu špinavého hadru. Když ho rozmotal, objevil se před očima uprchlých vězňů jasně rudý kámen.

Davlor při pohledu na něj zalapal po dechu. „Já to věděl! Tak přece jen to byl čarokámen. Kurva, já to věděl!“

„Jak se muž zavřený v nejstřeženějším žaláři v říši dostane k něčemu takovému?“ zajímal se Tylos.

„Od jednoho ze strážných. Tvrdil, že to zabavil nějakému vězňovi, kterej to předtím ukradl těm čarodějnicím. Sám ho pak vyměnil za jistou službičku – no a tak se stalo, že nakonec skončil u mě.“

„Máme všechno, co budeme potřebovat,“ zarazil ho Xavir. „Tohle můžeme probrat později. Teď ale vyrazíme.“

Vyrazili po cestě dolů ze svahu, do noci. Silnice se točila kolem žulových skal, které tu místy trčely ze země, jinde zase všude kolem ní rostly jakési husté, bodlinate keře, ze kterých

tu a tam visely trsy malých oranžových bobulí. Občas někdo ve tmě zakopl a spadl, a někdy s sebou strhl i další vězně. Hned ale byli zase na nohou a pokračovali. A za celou dobu si nikdo ani slůvkem nepostěžoval.

Celkem se zastavili třikrát. Pokaždé poblíž těch keřových porostů, aby se mohli najíst bobulí a doplnili si tak síly i živiny. Po nějaké době se dostali na velkou rovnou plochu, o které si většina mužů optimisticky myslela, že to už je dno údolí. Valderon je ale rychle vyvedl z omylu. Co však bylo podstatnější, tak v těch místech našli hlubokou studánku, ze které pramenil potok. Xavir všem nařídil, ať se pořádně napijí.

Konečně přišel úsvit a spolu s ním se i oteplilo, což byla pro uprchlíky vítaná změna. Navíc tak dostali příležitost si vůbec poprvé pořádně prohlédnout místní krajinu.

V údolích pod nimi bylo vidět zeleň, stromy i trávu. V horách jí bylo podstatně méně, ale to na věci nic neměnilo. Beztak se budou muset dříve či později dostat na druhou stranu celého pohoří, tak proč ne hned?

Okolní krajina byla poseta modrozelenými tečkami vzrostlých dubů. Podstatnější byla však skutečnost, že nikde neviděli jediný dům nebo vesnici. Dokonce ani žádné známky po nich nenašli. Nikde nebyl obzor zahalený do šedého oparu kouře stoupajícího z komínů. Na tom ale nebylo nic překvapivého. Byli snad v tom nejzapadlejším koutě celého království, na samých hranicích s Franlelandem. Tohle bylo místo, kam už celá staletí nikdo nezabloudil. Nebylo tu nic zajímavého a vzhledem k tomu, že bylo kolem a kolem, nebylo tu vlastně nic. Možná občas nějaký kupec by mohl zkusit projít těmito opuštěnými, nehostinnými kraji, ale proč by to dělal? Sice by tím ušetřil pár mil, ale o trochu severněji byly pohodlnější, bezpečnější a používanější cesty, které mohl použít.

Xavir se na chvíli zastavil. Kdyby tolik nespěchali, vychutnal

by si ptačí trylkování, jasně se nesoucí chladným ránem, pohled na vycházející slunce a všechny ty další všední věci, které mu byly v Pekelné bráně odepřeny.

Valderon se k němu přidal. „Ten běh mi dal pořádně zabrat. V tý plesnivý díře jsem vyšel z formy.“

„To já taky, abych byl upřímný,“ přikývl Xavir.

„Jestli tohle znamená být starej a nemohoucí, tak bych raději umřel mladej a ověnčenej slávou.“

„K nějaké slávě máme ještě hodně daleko.“ Xavir najednou vypadal smrtelně vážný.

„To je docela dobře možný,“ přikývl Valderon a i jeho úsměv se vytratil. „Býval jsi válečník. Sakra, pořád ještě *jsi* válečník, a slíbil mi, že až budeme pryč z té díry, řekneš mi víc. Hádám, že jsi bojoval za Cedia Moudrého, ne?“

„Ano.“

„To já taky. Patřil jsem ke klanu Gerentius. Byl jsem seržant v králově legionu, v první kohortě. Jenže tvoji tvář, příteli, si nevybavuju. Nepamatuju se, že bych tě někdy mezi našima chlapama viděl. U jaký jednotky jsi sloužil?“

„Byl jsem v Cediově osobní jednotce. Jako velitel Sluneční kohorty.“

Valderon na něj vytřeštil oči. „Legionu šesti?“

Xavir zachmuřeně přikývl. Činy jeho legionu byly legendární, ale zdaleka ne všechny z nich ho plnily hrdostí. Valderon to možná chápal. Poplácal ho po rameni – možná to bylo míněno přátelsky, možná se tím ale snažil dát najevo, že s ním soucítí. Xavir to ale nevnímal. Jen vzdáleně si uvědomoval, že jeho společník od něj uctivě poodstoupil. Nebo že ostatní uprchlíci se shromáždili kolem nich a celý rozhovor vyslechli.

„Jak daleko to ještě máme k těm čarodějnicím?“ zeptal se Valderon po chvíli. V jeho tónu a vůbec v celém výrazu a postoji bylo něco nového. Něco, co tam dřív nebylo. Dřív bral Xavira

jako sobě rovného, ale teď se k němu choval s úctou a respektem. Skoro to vypadalo, jako by byli znovu v armádě. Že ho vnímá coby svého nadřízeného důstojníka s vyšší hodností.

Xavir pokrčil rameny. „Hádám, že touhle dobou jsme už prakticky na jejich území,“ prohlásil zamyšleně a koukal do mlhy, která se převalovala v údolí dole pod nimi. „Možná je to ale ještě kousek. Rozhodně to ale nebude daleko. Za ty roky v Bráně se mi podařilo podívat se sem dolů jen párkrát, a většinou tu byla mlha. I v ní ale je magii vidět, to mi věřte.“ Rozhlédl se po svých mužích. „Jsme všichni? Neztratili jsme cestou někoho?“

„Naštěstí ne,“ zavrtěl hlavou Valderon a pak se usmál. „A taky s náma nikdo nedokázal udržet krok. Odsud vidíme pěkněj kus cesty zpátky, a pokud můžu soudit, tak zatím žádní pronásledovatelé na dohled. Co myslíš, dokázali jsme to?“

„Ještě ne. Ne, dokud nenecháme za zády i ty čarodějnice,“ zavrtěl hlavou Xavir a pátravě se zahleděl na cestu, po které měli v plánu pokračovat.

Země pod jejich nohama začala znovu stoupat. Obloha postupně světlala a kopce byly poseté listnatými stromy, na kterých bylo vidět, že se už pomalu připravují na příchod podzimu. Uprchlí vězni ale byli příliš unavení, než aby si dokázali vychutnat krásu okolní krajiny. Jediné, co v tu chvíli dokázali ocenit, byl fakt, že už neběželi, jen šli, i když dost ostrým tempem.

Xavir si náhle všiml nebezpečí, které se jim postavilo do cesty. Koutkem oka totiž zachytil nepatrný záblesk magie. Vypadal skoro jako pavoučí síť, zářící matně fialovým světlem. Problém byl v tom, že to nebyla jen tak nějaká magie. Byla to jakási kouzelná zeď, která jim přehradila cestu a která mizela

mezi stromy na jedné i druhé straně. Když se pozorně rozhlédl po okolí, zahlédl ji zase o kus dál, jak stoupá po svahu kopce.

Nedalo se nic dělat. Nařídil přestávku a muži se okamžitě sesuli k zemi. Pár z nich prakticky okamžitě usnulo.

Společně s Valderonem se pak šli podívat na tu magickou bariéru, která jim stála v cestě.

„Nemáš náhodou s čarodějnicema nějaký zkušenosti?“ zajímal se Xavir.

„Moc ne,“ přiznal jeho společník. „Pár jsem jich viděl během tažení. Ovládaly různé elementy, hlavně oheň, a velení je strategicky využívalo v náš prospěch. Dokážou být užitečný, to zas ne, že ne. Ale kromě tohodle o nich už nic nevím. A jsem za to bohyni vděčněj.“

„No dobře,“ zamyslel se Xavir. „Hele, myslím, že nejlepší bude, když to zkusím nějak vyřídit sám. Kdyby jim na jejich území nakráčela banda ozbrojených chlapů, mohly by nás brát jako hrozbu a podle toho se i zařít.“

„Myslíš, že jsou někde blízko?“

„Jo, myslím, že jo. Tahle zeď se sice táhne Bohyně ví jak daleko na obě strany, ale vsadím se, že čekají někde kousek od cesty, aby se případně vypořádaly s nezvanými návštěvníky.“

„Víš jistě, že mě nebudeš potřebovat?“ zajímal se Valderon.

Xavir smutně zavrtěl hlavou. „Nevím. Jenže jeden z nás tady musí zůstat, aby dal pozor na ostatní.“

Valderon přikývl, pak sáhl pod plášť, vytáhl ukrytý čarokámen a nabídl ho Xavirovi.

Ten si ho od něj vzal a překvapeně zamrkal. Ta věc byla nepřírozeně těžká a studená. Pak ale jen pokrčil rameny, odpnul si meč a podal ho bývalému seržantovi prvního legionu, načež se otočil a vyrazil podél fialové sítě. Namířil si to k šedým skalám, které se zvedaly nad údolím kousek dál, ale pořád na dohled od cesty. Bylo v nich vidět černé vchody několika

jeskyní, a protože nikde nezahlédl žádné domy, hádal, že čarodějnice budou sídlit nejspíš v nich.

Procházel zrovna malým jedlovým lesíkem, když o něco zakopl. Napřed si myslel, že to je jen suchá větev nebo nějaký kořen, ale pak si všiml, že to je kost. Když se rozhlédl, zjistil, že není jediná. Vlastně všude kolem byly v trávě rozházené kosti, a zdaleka ne všechny byly zvířecí. Za svůj život viděl už dost bojišť na to, aby okamžitě poznal, že některé z nich jsou lidské. Trochu zaváhal, ale pak jen pokrčil rameny. Stejně nemá jinou možnost než jít dál. Pevně sevřel čarokámen, který držel v dlani, a vyrazil.

O něco později narazil na cestu, která vedla směrem ke skalám. Ani ho to nepřekvapilo.

Sluneční paprsky pronikaly mezi stromy a hřály ho na tváři. Nakonec neodolal, na chvíli se zastavil a zaklonil hlavu, aby si je užil. Tohle mu chybělo. Slunce a teplo. Věci, na které za ty roky v Pekelné bráně skoro zapomněl. Najednou se rozhodl, že kdyby je znovu dostali, chce raději zemřít jako svobodný muž, než aby dál žil v okovech.

Na sobě měl jen rozedranou věžeňskou halenu, na rukou dvě ukradené okované rukavice a na nohou rozpadající se sandály. Jak tak mířil k vchodu do nejbližší jeskyně, připadal si jako nahý. Když tam došel, musel se sehnout, aby si nenarazil hlavu, a pak vstoupil do temnoty. Raději se zastavil a počkal, až se mu přizpůsobí oči.

Na chvíli měl pocit, že cítí něco spáleného, ale pak to zmizelo. Pak konečně začal rozeznávat svoje okolí a zjistil, že všude kolem visí ze stropu peříčka zavěšená na tenkých šňůrkách. Stěny byly pokryté vyrytými symboly a nápisy v archaické formě běžné řeči království. Xavir ničemu z toho nerozuměl, ale byl si jistý, že Landril by ty texty dokázal snadno přečíst a vysvětlit mu jejich význam.

Pomalu vykročil hlouběji do jeskyně. S každým krokem se nořil do větší a větší temnoty, ale současně s tím se zvyšoval i strop, takže po chvíli se mohl konečně narovnat. Najednou zaslechl tiché hlasy, které k němu doléhaly z hlubin jeskyně.

„Co od nás ten válečník asi chce?“

„Přišel nás zabít, nebo nám nějak ublížit?“

„Jeho nenávisť k našemu druhu v jeho nitru hoří plamenem.“

„Nemá meč, ale to nevadí. Má místo něj něco jiného.“

„Co asi chce?“

„Kdo jsi?“

„Jak se jmenuješ?“

Xavir se nadechl, aby skrytým hlasům odpověděl. Nijak se přitom nesnažil skrýt znechucení, které cítil. „Jmenuju se Xavir a jsem z klanu Argentum. Kdysi jsem patřil k Cediově armádě, kde jsem sloužil ve Sluneční kohortě. Poslední dobou jsem byl vězněm v té pevnosti, co je tady nad váma v horách.“

Chvíli bylo ticho, ale pak mu odpověděl překvapivě jasný hlas: „Cedius zemřel už dávno. Byl jsi na té svojí hoře příliš dlouho. Ale ty se čarodějnic nebojíš, že ne? Cítíme, že nás nemáš rád. Že... *znáš* takové, jako jsme my.“

„Že znáš *jednu* takovou, jako jsme my,“ ozval se z temnoty jiný hlas.

„Změnila tě, že ano?“ zasyčel další.

Jak to můžou vědět? napadlo Xavira. *Vždyť jsou to už roky.* Potrásl hlavou a přinutil se přestat na to myslet. Bylo mu jasné, že čarodějnice si nějak hrají s jeho mozkiem.

„Co od nás chceš?“ zeptal se jeden z těch hlasů.

„Před vaší kouzelnou zdí na mě čeká tucet mužů,“ začal Xavir a usilovně se snažil proniknout očima okolní temnotu. Marně. „Přišel jsem vás požádat, abyste nám dovolily vstoupit na vaše území. Abyste nás pustily skrz tu magickou zeď.“

„A proč bychom ti měly vyhovět?“

„Ta magie tu je právě proto, aby zabránila takovým jako vy uprchnout.“

„A aby vás nevpustila do naší domoviny.“

„Slyšel jsem, že vojáci z pevnosti vám něco ukradli,“ pokrčil Xavir zdánlivě znuděně rameny a otevřel dlaň, aby v ní bylo vidět čarokámen. Pak ho položil na zem a ustoupil. Věděl, že lepší by bylo přinést jim ho přímo, ale nedokázal se k tomu přinutit. „Přišel jsem vám to vrátit, což je i odpověď na vaši otázku. Tohle je důvod, proč byste mi měly vyhovět. Bezpečný průchod výměnou za tenhle kámen.“

Z temnoty se vynořila ženská postava a přistoupila ke kameni. Přitom na ni dopadl paprsek světla.

Xavir si s úděsem uvědomil, že má vypíchnuté oči a sešitá víčka. Byla to vědma, věštkyně. Nepotřebovala se dívat na okolní svět, protože viděla mnohem víc. Jak ale dokázala zvednout kámen ze země, aniž by k němu byť jen natočila hlavu, to neměl Xavir tušení. Už dávno se přestal snažit pochopit, jak tyhle *věci* fungují. Čarodějnice popadla kámen, láskyplně ho pohládila a zamířila zpátky, odkud přišla. V tu chvíli si válečník uvědomil dva další stíny, které tam na ni čekaly. Obrátil se proto k nim.

„Vojáci vám tohle ukradli. Já jsem to vrátil. Bude to stačit, abyste nás nechaly projít?“

Dlouho bylo ticho, ale pak se znovu ozval ten šepot.

„*Mluví pravdu.*“

„*Kámen se znovu vrátil.*“

„*Oheň a světlo.*“

„*Jaké budou následky, když ho pustíme?*“

„*Neporušíme tím dohodu, kterou brzy uzavřou naše sestry?*“

„*Proč k takovým, jako jsme my, cítí tak silnou nenávist?*“

Neviděl je, ale i přesto cítil, jak ho pozorují. A co hůř, že si prohlížejí nejen jeho samotného, ale i jeho mysl.

„Proč se chceš dostat na svobodu?“ zeptala se jedna z nich. „Uvnitř v sobě nemáš nic než pocit viny a hanby kvůli tomu, cos kdysi udělal, Xavire z klanu Argentum a ze Sluneční kohorty.“

„A z legendárního Legionu šesti,“ dodala další.

„Přivítal jsi trest, který na tebe uvalili. Nechtěl jsi uprchnout. Cítíme to z tebe. Co se změnilo?“

„Mám ve vnějším světě nějakou práci,“ pokrčil Xavir rameny. „Někdo mne požádal o pomoc.“

„Svět se mění.“

„A stará spojení se mění s ním.“

„Svět se mění. Přišly do něj... věci. Nepřirozené věci.“

„O tom, co se děje, toho víme víc než dost.“

„*Můžeš odejít,*“ oznámil mu znovu ten podivný šepot. Teď už Xavir věděl, že ho slyší uvnitř své mysli.

„*Už před lety tě ona označila a nařídila, aby ti nikdy žádná z nás nestála v cestě.*“

„*Její pečeť půjde s tebou, kamkoli se vydáš. Brzy se k ní přidá i její odkaz, o kterém nic nevíš.*“

„Naše magie zmizí, až se vrátíš ke svým vojákům,“ oznámila mu jedna z nich znovu nahlas.

„*Teď už běž,*“ pokračovala dál v jeho mysli.

„*Spěchej.*“

Xavir se vztekle otočil a vyrazil pryč. Cestou z jeskyně ho provázeli jejich zlomyslný smích. Když se znovu ocitl na denním světle, bolestivě zamrkal, jak ho bodalo do očí. Neztrácel ale čas a hned se rozběhl.

Když se vrátil k ostatním vězňům, pořád ještě odpočívali.

„Vstávejte,“ nařídil jim. „Hned! Nemáme moc času.“

Muži se s úpěním a klením začali zvedat z vysoké trávy, ve které leželi.

Xavir se celou dobu bál, že si s ním ty babice jen hrají, ale když vyrazili, magická stěna zapraskala a rozplynula se.

„Jak si můžem bejt jistí, že je ta věc opravdu pryč?“ mračil se Valderon, když vracel Xavirovi jeho meč.

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit,“ pokrčil bývalý velitel Sluneční kohorty rameny a vykročil k místu, kde se ještě před chvílí ve vzduchu chvěla fialová síť.

Podivné hlasy

„Už jsme v Brekklandu,“ oznámil Landril.

Před sebou měli hustý dubový les, který se táhl, kam až oko dohlédlo. Občas nad stromy trčely staré ruiny plné sloupů a vysokých kleneb, ale zdálo se, že lidé tohle místo opustili už před dávnými časy. Šel z toho mráz po zádech.

V Sedmém věku se tady rozkládala Arjalská království a po-dél břehů nedaleké řeky tehdy stávala velká města. Jenže před nějakými tisíci lety se celá tahle kultura najednou zhroutila a zmizela. Nemohla za to válka nebo politika. Nic tak velkého a dramatického. Prostě jim došlo jídlo.

Landril věděl, jak se tehdy cítili. Když se jejich skupince podařilo dostat se konečně z hor, doufal, že si najdou nějakou vesnici nebo město, kde by se mohli pořádně najíst. Bobule nasbírané v lese sice zahnały hlad, ale on měl šílenou chuť na pořádný flák masa v nějaké husté omáčce, doplněný pořádným krajícem dokřupava vypečeného chleba.

„Kde přesně je Brekkland proti Stravimonu?“ Samozřejmě to byl Davlor, kdo se zeptal. Jak jinak. „V životě jsem o takovém místě jakože neslyšel.“

„Protože jsi jen sotva odrostlé děcko, chlapče. Ještě včera jsi sál mléko z matčina prsu a dnes ses ocitl v širém světě plném podivností,“ ozval se Tylos pro něj tak typicky květnatou